



# 同姓 同名

ยิ้ม  
ชื่อ  
ซ่า



ซีโมนุระ อัทสิช เขียน ตบุร์ตนิ กุงบูรพา แผล

# ยืมชื่อบ้า 同姓同名



คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้



@booktime

ชิโมมูระ อัดสึชิ เียน  
دنุรัตน์ พงษ์บุรพา แปล

ยืมชื่อว่า

คืนวันที่ 25 ชายผู้หนึ่งอาศัยอยู่ที่ XX เขต XX กรุงโตเกียว มา  
มอบตัวที่สถานีตำรวจเนื่องจากก่อเหตุฆาตกรรม

ตำรวจเล่าว่า ชายผู้หนึ่งมามอบตัวที่สถานีตำรวจในท้องที่ XX เขต  
XX กรุงโตเกียว เมื่อวันที่ 25 เวลา 20:00 น. และรับสารภาพว่า “ซัดกันนิ้ว  
กับคูกรณีบนดาดฟ้าโรงแรมร้าง จนทำให้คูกรณีพลัดตกลงมาเสียชีวิต”

ตำรวจจับกุมและสอบปากคำผู้ต้องสงสัย โอยามะ มาซาโนริ ที่มา  
มอบตัว ในความผิดฐานทำร้ายร่างกายนายโอยามะ มาซาโนริ จนเป็นเหตุ  
ให้ถึงแก่ความตาย การสืบสวนดำเนินไปอย่างรอบคอบ เพื่อพิสูจน์ว่าเกิด  
เหตุการณ์อะไรขึ้นระหว่างชายสองคนที่มีชื่อ-สกุลเดียวกัน

26 มกราคม ค.ศ. 2021

# บทนำ

คณะกรรมการโอลิมปิกสากล (IOC<sup>1</sup>) ออกแถลงการณ์เมื่อเดือนกันยายนว่า กรุงโตเกียวได้เป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันมหกรรมกีฬาโอลิมปิก คนทั่วไปต่างดีอกดีใจกับเรื่องนี้ แต่ โอยามะ มาซาโนริ กลับซุกซ่อนอารมณ์ซุนมัวไม่ให้คนอื่นรู้ แฝงตัวในพวงหรีดที่สวนสาธารณะได้แสดงอาทิตยอัสดงสีเลือด

โอยามะ มาซาโนริเร้นกายในเงา ฝ้าสังเกตุการณ์ในสวนสาธารณะ ทุกครั้งที่หายใจ ควันสีขาวกระทบใบหญ้าขึ้นไหว

เด็กหญิงกระโดดโลดเต้นบนม้านั่งไม้ เด็กชายคนน้องร่อนเครื่องบินกระดาษ วิ่งเล่นอยู่รอบๆ

“นี่ มันอันตราย ลงมา”

แม่อุ้มลูกสาวลงไปที่กระบะทราย เด็กหญิงทำแก้มปองขัดขึ้น ไม่ได้นะ แม่เตือน---

เด็กชายร้องเรียก กำชายกระบะโปรงแม่แน่น

“ผมอยากนั่งชิงช้า”

แม่หันไปมองชิงช้า เด็กหญิงวัยประถมศึกษาตอนต้นนั่งแกว่งชิงช้าที่มีอยู่แค่อันเดียว

---

<sup>1</sup> International Olympic Committee

“พี่เขาล่ะนี่อยู่”

“ไม่เอา ไม่เอา ผมจะนั่งชิงช้า”

เด็กชายดึงชายกระโปรงแม่สุดแรงพลางจ้องมองชิงช้า

“อย่าพูดเอาแต่ใจสิ”

แม่อุดมั่งลั่นสวนสาธารณะยามเย็น เด็กหญิงเด็กชายหลายคน  
เหลียวมอง แล้วหันกลับไปเล่นต่อ

โอยามะ มาซาโนริสังเกตเห็นคนในสวนสาธารณะทุกอิริยาบถ

เด็กหญิงหน้าตาน่ารักน่าเอ็นดูเลิกนั่งไกวชิงช้า ลูกขึ้นยืนแล้วเดิน  
ไปหาเด็กชาย ชี้ไปที่ชิงช้า

“ไปเล่นได้เลย”

เด็กชายพลันยิ้มร่า

“ขอบใจนะ” แม่อุ้มให้เด็กหญิง “หนูไม่เล่นแล้วหรือจ๊ะ”

“...อือ เบื่อแล้ว”

เด็กชายวิ่งไปที่ชิงช้า แล้วยืนได้

แม่วิ่งปราดมาหาเด็กชาย

“นี่ มันอันตราย ลงมานั่งดีๆ”

เด็กชายบ่นพึมพำ แต่ก็ทำตาม นั่งไกวชิงช้าเรียบร้อยโดยมีแม่คอย  
ดูอยู่ไม่ห่าง

โอยามะ มาซาโนริมองตามเด็กหญิงอยู่ในพวงหรีด เลี้ยวริมฝีปากแห้งผาก

เด็กหญิงนั่งยองอยู่ท่ามกลางหนึ่งในสวนสาธารณะ เด็ดดอกไม้ใส่ข้าวซึ่ง  
บานอยู่ท่ามกลางใบไม้แห้งกระจัดกระจาย

โอยามะ มาซาโนริยังคงมองเด็กหญิง แมงมุมคลานอยู่บนใบหญ้า  
ตรงหน้า พอดตัวเองไม่กระตุกกระดิก แมงมุมคลานจากใบหญ้ามาที่หน้า  
ผิวนั่งรับความรู้สึกว่าขาของมันได้คลานอยู่---

แมงมุมคลานไปทั่วแก้วแล้วร่วงผล็อยบนพื้นดิน โอยามะ มาซาโนริ  
หลุบตา ใช้นิ้วบีแมงมุม ของเหลวในตัวมันกระเด็นติดยาวนิ้ว จึงดู

## 同姓同名

นิ้วโป้งกับนิ้วชี้ แล้วหันไปมองเด็กหญิงอีกครั้ง

ผู้คนในสวนสาธารณะค่อยๆ บางตา

แม่พาลูกสาวกับลูกชายกลับไป ส่วนเด็กหญิงนั่งเฝ้าชิงช้าคนเดียว  
อีกครั้ง โഴยยื่นสนิมส่งเสียงเอี๊ยดอ๊าด

เมื่อถึงเวลาสี่โมงครึ่ง เหลือแต่เด็กๆ อยู่ในสวนสาธารณะ

โอยามะ มาซาโนริจ้องมองเด็กหญิงนั่งเล่นชิงช้า เด็กหญิงกับเด็ก  
ชายคู่หนึ่งน่าจะเป็นเด็กอนุบาล ก่อกองทรายด้วยกันที่กระเบะทรายมุมหนึ่ง

โอยามะ มาซาโนริหายใจพืดพาด กลิ่นเหม็นของดินใบไม้ตะะจุม

ร่างกายไม่รู้สึกร้อนเลย ไม่รู้ว่าต้นหญ้าที่อยู่รอบตัวสกัดกั้นอากาศ  
เย็น หรือตัวร้อนกันแน่ เสื้อแจ็กเก็ตคงจะกักเก็บความร้อนระอุ

สวนสาธารณะตั้งอยู่ที่มุมหนึ่งในย่านที่พักอาศัยเงียบสงบ วิ่งไป  
ไม่ถึงสิบเมตรก็เจอแมงไม้ที่ทะลุออกไปฝั่งตรงข้ามได้ ช่างๆ ปากทางเข้า  
มีห้องน้ำสาธารณะสร้างจากคอนกรีต

ชาวบ้านละแวกนั้นรู้จักหน้าค่าตากันหมด ไม่เคยมีเหตุร้าย ปล่อยให้  
ให้เด็กๆ เล่นกันตามลำพังจนค่ำมืดได้โดยไม่ต้องเป็นห่วง

โอกาสมาถึงแล้ว

โอยามะ มาซาโนริตัดสินใจไถ่ล่อออกมาจากพงหญ้า ปัดเศษใบไม้  
ที่ติดเสื้อแจ็กเก็ตและกางเกงยีนส์ออก

เดินไปที่ชิงช้าร้องทักเด็กหญิง

“นี่ ถ้ามอะไรหน่อยได้ไหม”

เด็กหญิงชะลอความเร็วชิงช้าจนหยุดนิ่ง เฝ้ามองโอยามะ มาซาโนริ  
ด้วยสีหน้าฉงน พลังนั่งสิ้นขาไหล่พ้นชายชุดกระโปรง

“มาเล่นคนเดียวหรือ”

เมื่อได้ยินคำถาม เด็กหญิงพยักหน้าน้อยๆ

“แม่ล่ะ”

“ทำงานถึงตอนค่ำ”

“ไม่มีเพื่อนรี”

“...มีที่โรงเรียน”

เด็กหญิงทำหน้าที่หยอหยางให้อารมณ์เดียวกับสวนสาธารณะยามเย็น

“มีอะไรดีๆ จะให้ดูเอาไหม”

หากบอกชื่อสิ่งนั้นไปแล้วอีกฝ่ายตอบกลับมาว่า “ไม่เอา” ก็จบเห่  
แต่ถ้าดึงความสนใจด้วยคำพูดคลุมเครือ เขี่ยจะติดกับ

เป็นไปตามคาด เด็กหญิงชะงักตัวเข้ามาใกล้

“อะไรดีๆ ที่ว่าคืออะไร”

“มันเป็นความลับ เอามาที่นี้ไม่ได้”

“มันใหญ่หรือ”

โอยามะ มาซาโนริกางแขนสองข้างบรรยายขนาด ชวนให้  
จินตนาการไปไกล ไม่รู้ว่ามันคืออะไร

“มันเป็นสิ่งมหัศจรรย์เหมือนเวทมนตร์”

“เวทมนตร์”

เด็กหญิงตาเป็นประกาย

“ใช่ จริงๆ แล้วห้ามให้ใครดู แต่หนูเป็นกรณีพิเศษ”

“มันอยู่ที่ไหนหรือ”

“อยู่ตรงโน้น”

โอยามะ มาซาโนริชี้ไปทางห้องน้ำสาธารณะซึ่งสร้างอยู่หลังต้นไม้  
ใบเขียวสดชื่น จึงเป็นมุมลับในสวนสาธารณะ

เด็กหญิงแสดงอาการลังเล

“...ถ้าไม่อยากดู จะให้เด็กคนอื่นดูนะ”

โอยามะ มาซาโนริแสร้งทำเป็นมองหาเด็กคนอื่น รวากับหมดความ  
สนใจในตัวเด็กหญิงไปแล้ว

พอทำท่าจะเดินจากไป เด็กหญิงลุกขึ้นจากชิงช้า มือน้อยดึงกางเกง

โอยามะ มาซาโนริตรงสะโพก



同姓同名

“มีอะไร”

เขาถามอย่างเย็นชา

“...หนู อยากดู”

---เหยื่อติดกับแล้ว

ไอยามะ มาซาโนริจูงมือเด็กหญิงพลางยิ้มมุมปาก

แฉ่งโคลนที่เกิดจากฝนตกเมื่อกลางวันสะท้อนดวงตะวันยามเย็น

ดูคล้ายกองเลือด

# 1

ลูกฟุตบอลลอยโค้งตัดท้องฟ้าสีครามไร้เมฆแล้วร่วงหล่น เสียงเชียร์  
ลอยมาในสนาม

โอยามะ มาซาโนริใช้แผ่นหลังและแขนสองข้างอย่างคล่องแคล่ว  
สกัดกองกลางตัวรับคู่แข่งและรักษาพื้นที่ไว้ได้ อีกฝ่ายก็สกัดคืนไม่ยอมแพ้  
แต่สุดท้ายก็สู้ไม่ได้

มาซาโนริสับขาพลิวแล้วหยุดลูก ไม่ได้พักลูกไว้ที่ข้างเท้า แต่จิ้ม  
จังหวะเดียวส่งลูกไปด้านหลังพร้อมกับหมุนตัวหลบกองกลางตัวรับคู่แข่ง  
อีกฝ่ายตามมาดิ่งเสื่อ แต่เขาสะบัดแขนเข้าไปเลี้ยงลูก

กองหลังคู่แข่งเข้ามายืนขวางหน้าทันที เขาเหลือบเห็นกองหน้าที่มี  
เดียวกัน ตั้งใจว่าจะเปิดผ่านแนวรับ

มาซาโนริเลี้ยงบอลแบบดิ่งจังหวะ สับขาหลอกคร่อมบอลเอาไว้  
ถ่าน้ำหนักตัวไปที่เท้าซ้าย จังหวะที่คู่แข่งเสียบสกัดบอล เขาเตะบอล  
ไปฝั่งตรงข้าม เมื่อหลุดตัวประกบแล้วเปิดบอลยาวทันที เป็นท่าเปิดบอล  
สังหารผ่านแนวรับยุ่งเหยิง---

เขาผ่านบอลไปในพื้นที่ซึ่งศูนย์หน้าพุ่งตัวไปรับโดยไม่ต้องชะลอ  
ความเร็ว และผู้รักษาประตูคู่แข่งวิ่งมาไม่ทัน ศูนย์หน้าเผชิญหน้ากับผู้

## 同姓同名

รักษาประตูตัวต่อตัว ยิงประตูลอดหว่างขาอีกฝ่าย บอลลอยพุ่งเสียบตาข่าย

“เฮ้”

ศุภย์หน้ายกสองมือทำท่าสะใจ ร้องเฮลั่น แม้จะเป็นการฝึกซ้อม แต่ก็ตั้งใจเต็มที

“แจ่ว”

มาซาโนริวิ่งชูฝ่ามือไปหาศุภย์หน้า พอตบมือกัน เสียงดังแปะก้องไปบนท้องฟ้าสีคราม

“จ่ายบอลสวย”

“อ้อ”

เขาจับคำชมของเพื่อนแล้วกลับไปแดนตัวเอง

การซ้อมแข่งเริ่มต้นขึ้นอีกครั้ง มาซาโนริวิ่งกดดันกองกลางตัวรับคู่แข่งซึ่งครองบอลอยู่ อีกฝ่ายจ่ายบอลหนี

อีกฝ่ายจะผ่านบอลให้เพื่อน ทว่ากองหลังทีมเดียวกันแย่งบอลไปได้แล้วส่งต่อให้กองกลางตัวรับ

มาซาโนริวิ่งขึ้นไปรุกได้กลับ ก่อนที่อีกฝ่ายจะกลับมาทัน

“เฮ้”

เขาชูมือขอให้เพื่อนส่งบอลให้

กองกลางตัวรับเหลือบมองมาซาโนริ กองหลังคู่แข่งพุ่งเข้ามาประกบ

มาซาโนริสับขาหลอกเบี่ยงออก วิ่งตัดเข้าแดนกลาง สลัดหนีกองหลังมาได้ เพื่อนจ่ายบอลมาพอดี เขารับบอลแล้วเลี้ยงต่อ กองหลังยืนตะลึงอยู่ตรงหน้าสู้แรงไม่ไหว

มาซาโนริใช้ฝ่าเท้าค้ำบอลแล้วสับขาหลอก ขวา ซ้าย ขวา---

ผ่านบอลลอดหว่างขากองหลัง เป็นการเตะลอดหว่างขาแบบหยามศักดิ์ศรี---จังหวะที่ทะลุทะลวงแนวรับไป มองเห็นคู่แข่งทำหน้าหมดอาลัย

ตายอยาก

ตอนนี้เผชิญหน้ากับผู้รักษาประตูตัวต่อตัว บุกทะลวงเข้าไปเพื่อย่น  
ระยะยิงประตู

มาซาโนริตั้งท่าจะยิง ผู้รักษาประตูหยุดชะงักทันที เขาฉวยจังหวะ  
นั้นเลี้ยงบอลผ่านผู้รักษาประตูไป

เหลือแค่เตะเข้าประตู---

จังหวะที่เขาจ้ำงเท้าจะชดบอลให้ตุงต่าย กองหลังคู่แข่งวิ่งกลับ  
มาสุดแรงเกิด ฟุ่งเข้าตัดจังหวะยิงประตู

มาซาโนริเห็นการเคลื่อนไหวนั้นเป็นภาพเคลื่อนไหวซ้ำ

เขาไม่ยิงประตู ดึงบอลกลับ คู่แข่งพุ่งเข้าเสียบสกัดผ่านหน้าไป

ประตูตั้งตระหง่านอยู่ตรงหน้า

“อ่า หลอกได้สวยมาก ยิ่งกับเมสซี<sup>2</sup> โอຍามะ มาซาโนริ ประตูไม่มี  
ใครอยู่เลย---” มาซาโนริรายงานสดพร้อมกับเตะบอลเบาๆ เข้าประตูโค้ง  
โค้ง “เข้าไปแล้ว”

เขาหันหลังมาทำท่ายกนิ้วโป้งสองข้าง

“โอຍามะ มาซาโนริ ทำแฮตทริก”

เขายกย่องชมเชยตัวเองอย่างลึกลับ

“โอ้วว้ย” กองหลังคู่แข่งที่โดนสับขาหลอกเอากำปั้นทุบสนาม สบถ  
อย่างเจ็บใจ

การซ้อมช่วงเช้าจบลงด้วยชัยชนะของทีมตัวจริง

มาซาโนริเดินไปห้องเปลี่ยนเสื้อผ้าพร้อมกับเพื่อนร่วมทีม ถอดชุด  
ยูนิฟอร์มออกพลางคุยกันเรื่องฟอร์มการเล่นในการซ้อมแข่งอย่างออกรส

“มาซาโนริ เป็นอัจฉริยะจริงๆ”

เพื่อนร่วมทีมชมพลางตีมือตัวเองตีมือเกือแร่

<sup>2</sup> ลีโอเนล อันเดรส เมสซี (Lionel Andrés Messi) นักฟุตบอลชาวอาร์เจนตินา ซึ่งได้รับการยอมรับ  
อย่างกว้างขวางว่าเป็นหนึ่งในผู้เล่นยิ่งใหญ่ที่สุดตลอดกาล

## 同姓同名

มาซาโนริใช้ผ้าขนหนูเช็ดเหงื่อตามตัว ความอึดอึบในเกมการแข่งขันยังคงซาบซ่าน ความคึกคักพลุ่งพล่านไปทั่วร่างกาย

“ฉันตั้งเป้าจะเป็นนักเตะอาชีพนะ” มาซาโนริว่าแล้วขมก้นความเจ็บใจ “เลยอยากทำผลงานให้ได้ในการแข่งขันในประเทศ...”

เพื่อนร่วมทีมอีกคนเห็นด้วย

“อีกแค่ก้าวเดียวแท้ๆ แต่พวกเราดันต้องกลืนน้ำตา”

พวกเขาไม่ผ่านรอบคัดเลือกศึกชิงแชมป์แห่งชาติฤดูหนาว ได้แค่รอเวลาแขวนสตั๊ด ตอนนี้ฝึกซ้อมหนักพอๆ กับช่วงก่อนลงแข่งขัน ไม่อาจลืมความเจ็บใจ

“มาซาโนริได้โควตานักกีฬาแล้วใช่ไหม”

“ผู้จัดการทีมชวนเฉยๆ”

ถ้าเขาได้เข้าไปเรียนมหาวิทยาลัยชื่อดังแห่งนั้น---และพัฒนาฝีเท้าภายใต้การดูแลของผู้จัดการทีมที่ไว้ใจได้ ก็จะเป็นการกรุยทางสู่นักเตะอาชีพ

“มีแต่มาซาโนริที่ยังพอมีหวัง”

“นายจะทำอะไรต่อไป”

“ไปทำงานในโรงงานของลุง”

“จริงหรือ...”

ความเปลี่ยนแปลงเล็กๆ ผุดขึ้นมาในใจ พวกเขาเคยสัญญากันว่า จะเป็นนักเตะอาชีพด้วยกัน และสร้างชื่อเสียงในฐานะคู่หู ทว่าพอขึ้นม.6 และใกล้จะเรียนจบ ก็ต้องเผชิญหน้ากับความจริงอันโหดร้าย

เขาตบไหล่มาซาโนริแล้วบีบแน่น

“นายเป็นดวงดาวแห่งความหวังของเรา พวกเราจำเป็นต้องล้มเลิกความฝัน แต่นายต้องทำความฝันให้เป็นจริงนะ”

บรรยากาศสบายๆ พลันเปลี่ยนไปไม่เหมือนเคย มาซาโนริรู้สึกถูกในอกเมื่อได้ยินเพื่อนพูดด้วยสายตาดูจริงจัง

“...ได้เลย” มาซาโนริตบตันแขนอีกฝ่ายคืน “ฉันจะดังระดับโลก  
แค่ได้ยินชื่อใครๆ ก็รู้จักเหมือนฮนดะ เคซุเกะ<sup>3</sup> กับนากาตะ ฮิเดโตะชิ<sup>4</sup>”

“อย่ายอมแพ้เด็ดขาดนะ จงเชื่อมั่นในตัวเอง”

“ฉันจะทำให้ชื่อตัวเองเลื่องลือไปทั่วญี่ปุ่น เวลาเรียกชื่อโอยามะ  
มาซาโนริ จะเหมือนซูเปอร์สตาร์ของญี่ปุ่นเลย---”

ความใฝ่ฝันของมาซาโนริคือการได้เป็นนักเตะทีมชาติญี่ปุ่น และมีชื่อตัวเองบนหนังสือพิมพ์หน้าหนึ่ง

จังหวะทำประตูในการแข่งขันนัดสำคัญ กองเชียร์ในสนามก็พาลุกขึ้นยืนตะโกนเรียก “โอยามะ” กันคึกคัก การถ่ายทอดสดทางโทรทัศน์ก็เรียกชื่อเขา มาซาโนริเลี้ยงบอลได้ถูกใจแล้วเปิดบอลยาว หรือยิงระยะกลาง จากนั้น---ทำประตูได้ กลายเป็นผู้นำทีมที่พลิกเกมกลับมาชนะ

จินตนาการเพื่อฝันเติบโตไปไกล การได้โควตานักกีฬาในมหาวิทยาลัยชื่อดังคือก้าวแรกสู่ความเป็นจริง

มาซาโนริใฝ่ฝันที่จะปลุกชีพนักเตะสะกดคนดูด้วยการเล่นอันสร้างสรรค์---หรือที่เรียกว่า ‘แฟนตาซีสตาร์’ ซึ่งกลายเป็นของโบราณไปแล้วในวงการฟุตบอลปัจจุบันที่มีการเล่นอย่างเป็นระบบ---เขาหลงใหลแฟนตาซีสตาร์อย่างโรแบร์โต บัจโจ อดีตทีมชาติอิตาลีและนักเตะชื่อดัง

“ฟุตบอลโลกใกล้จะมาแล้วนะ”

มาซาโนริพูดกับเพื่อนร่วมทีม

บราซิลเป็นเจ้าภาพฟุตบอลโลกปี 2014 และจะจัดการแข่งขันในเดือนมิถุนายนปีหน้า ญี่ปุ่นผ่านเข้ารอบสุดท้ายในศึกฟุตบอลโลกเป็นครั้งที่ห้าติดต่อกันเมื่อเดือนมิถุนายนปีนี้

<sup>3</sup> ฮนดะ เคซุเกะ (本田圭佑) นักฟุตบอลชาวญี่ปุ่น ปัจจุบันเล่นในตำแหน่งกองกลางตัวรุกให้กับสโมสรเมลเบิร์นวิกิตอรี ประเทศออสเตรเลีย

<sup>4</sup> นากาตะ ฮิเดโตะชิ (中田英寿) อดีตนักฟุตบอลทีมชาติญี่ปุ่น ในตำแหน่งกองกลาง เคยเล่นให้กับทีมชั้นนำในลีกอิตาลี และพรีเมียร์ลีกอังกฤษ เขาประกาศเลิกเล่นฟุตบอลอาชีพในวัยเพียง 29 ปี เนื่องจากหมดความท้าทายในการเล่นฟุตบอล

## 同姓同名

การเล่นของทีมชาติญี่ปุ่นในรอบแบ่งกลุ่มซึ่งแอฟริกาใต้เป็นเจ้าภาพฟุตบอลโลกปี 2010 เมื่อสามปีก่อน---โดยเฉพาะนัดที่สามซึ่งเจอกับเดนมาร์กนั้นช่างน่าอัศจรรย์ สมัยเรียนอยู่มัธยมต้น มาซาโนริต่างตาดูการแข่งซันเฮลันอยู่คนเดียว

“ไม่ว่าญี่ปุ่นจะเจอกับประเทศอะไรนะ” เพื่อนร่วมทีมคนหนึ่งเปรย “อีกนานกว่าจะจับสลาก”

“นัดแรกคือกฎแจสำคัญ”

มาซาโนริกับเพื่อนๆ ถกประเด็นกันอย่างออกรสว่า ใครจะได้รับคัดเลือกเป็นทีมชาติ ระบบการเล่นแบบไหนเหมาะสมที่สุด และวิเคราะห์ความสามารถของประเทศที่ผ่านเข้ารอบ

มาซาโนริเปลี่ยนชุดนักเรียนแล้วมุ่งหน้าไปห้องเรียน ขึ้นบันไดไปพร้อมกับนักเรียนคนอื่นๆ ที่เพิ่งมาถึง

พอเข้าไปในห้องม. 6/2 ใครๆ ต่างก็พูดคุยกันเรื่อง ‘เหตุร้าย’ ไม่เหมือนตอนอยู่ในห้องเปลี่ยนเสื้อผ้าของชมรม ไม่ว่าจะป็นนักเรียนหญิงที่จับกลุ่มอยู่กลางห้อง นักเรียนสองคนที่นั่งหันหน้าชนกันอยู่ที่มุมหนึ่ง หรือนักเรียนชายที่ยืนออกันอยู่หน้ากระดานดำ

เกิดคดีฆาตกรรมประหลาดที่เมืองซางเคียง คนที่นี้ยอมสนใจเป็นธรรมดา

มาซาโนรินั่งประจำที่ วางกระเป๋าไว้บนโต๊ะ เพื่อนสองคนปริ้เข้ามาหาทันที

“เป็นข่าวครึกโครมทุกวันเลย”

เพื่อนชมรมเบสบอลตกเป็นคนแรก เขาโกนหัวโล้น คิ้วบาง รูปหน้าคล้ายมันฝรั่ง

มาซาโนริหยิบหนังสือเรียนออกจากกระเป๋า ย้ายไปใส่ในโต๊ะพลางตอบว่า

“คดีฆาตกรรมมานามิจัง’ ไซ่ใหม่”

เกิดคดีฆาตกรรมโหดเมื่อประมาณสองสัปดาห์ที่แล้ว โทรทัสน์ รายงานข่าวติดต่อกันหลายวัน เด็กหญิงอายุหกขวบไปเล่นที่สวนสาธารณะ และถูกแทงไม่ยั้งที่ห้องน้ำสาธารณะ เสื้อผ้าหลุดลุ่ย ว่ากันว่าคนร้าย พยายามข่มขืน แต่เหยื่อขัดขืน เลยฆ่าทิ้ง

“ใช่แล้ว” เพื่อนชมรมเบสบอลพยักหน้า “ผ่านมาเกือบสองอาทิตย์แล้วยังจับคนร้ายไม่ได้เลย ตำรวจไม่มีน้ำยาอะไรนะ”

“นี่ มาซาโนริรู้ไหม” เพื่อนผมหยักศกยื่นหน้าเข้ามาใกล้แล้วพูดเสียงอ่อนลง รวากับจะกระซิบเล่าว่าตัวเองเห็นผี “เด็กหญิงที่ตกเป็นเหยื่ออยู่ในสภาพไหน”

“สภาพไหนนะหรือ---ถูกแทงตั้งสี่สิบแปดแผล สภาพคงจะละมั้ง”

“สภาพละเกินคาดอีก คอก็ถูกแทงยับ จนคอเกือบขาด”

คอเกือบขาด---

แค่นี้ก็ภาพตาม ความกลัวก็ตีบคลานขึ้นมา รู้สึกกระทั้งได้กลิ่นคาวเลือดสดๆ

“เรื่องจริงรี”

มาซาโนริย่นถามพลางขมวดคิ้ว

“ลงในนิตยสารข่าวรายสัปดาห์”

พอเพื่อนผมหยักศกตอบแบบนั้น เพื่อนชมรมเบสบอลทำหน้าประหลาดใจ

“นายอ่านนิตยสารข่าวรายสัปดาห์ด้วยรี ยังกับคนแก่”

“เปล่า ไม่ใช่ออย่างนั้น มีคนแปะภาพข่าวในทวิตเตอร์ แล้วรีทวิตต่อๆ กันมา...สยองสุดๆ”

มาซาโนริหยิบสมาร์ตโฟน เปิดทวิตเตอร์ด้วยความอยากรู้ อยากเห็น พอพิมพ์ในช่องค้นหา ก็เจอข้อความรีทวิตตั้ง 8,500 ครั้ง

“เรื่องจริงรายสัปดาห์” วางแผงวันนี้ ชาวสุตซึอก เผยรายละเอียด ‘คดีฆาตกรรมมานามิ’ สุดสะเทือนใจ คอเกือบขาดจริงหรือ รีบจับกุมให้ได้



## 同姓同名

เร็วๆ แล้วฉีกมันเป็นที่อื่นๆ เลย”

ทวิตนี้แนบภาพข่าวด้วย เนื้อข่าวยาวกว่าครึ่งหน้า

‘เวลามานมา 12 วันแล้วนับตั้งแต่พบศพสึตะ มานามิจังที่ห้องน้ำ  
สาธารณะ ในสวนสาธารณะแขวง XX เขต XX กรุงโตเกียว ญาติฯ จัดพิธี  
เผาศพให้

มานามิจังจบชีวิตในวัยเพียง 6 ขวบด้วยน้ำมือคนร้ายต่ำทรามและ  
โหดเหี้ยม โดนมีดแทงไม่ยั้งตั้ง 28 แผล และพบศพในห้องน้ำสาธารณะ

เจ้าหน้าที่สืบสวนรายงานว่า มานามิจังอยู่ในสภาพคอเกือบขาด  
เป็นภาพที่น่าสยดสยองจนพูดอะไรไม่ออก ตำรวจสายสืบคนหนึ่งถึงกับ  
กลืนน้ำตาไม่อยู่ระหว่างการสืบถามชาวบ้านแถวนั้น’

ชาวเน็ตระเบิดความแค้นฆาตกรวิปริต ทวิตข้อมูล การคาดเดาและ  
ความขุ่นเคืองพร้อมทั้งติดแฮชแท็ก ‘#คดีฆาตกรรมมานามิจัง’ ‘#ตามล่า  
คนร้าย’ ‘#ประหารชีวิตสถานเดียว’

“แบบนี้เขาเรียกว่าฆาตกรรมวิปริตสินะ” เพื่อนชมรมเบสบอลพูด  
เสียงลั่น “สยองจริงๆ เลย”

มาซาโนริวางสมาร์ทโฟนแล้วพูดว่า

“คนร้ายเป็นพวกโรคจิตแหงๆ”

“คนร้ายเป็นใครกันนะ”

“ทุกสำนักต่างรายงานข่าวนี้”

“รายการทอล์กโชว์ก็คุยกันครึกโครม”

“ฉันไม่เคยดูรายการทอล์กโชว์เลย ที่ออกอากาศตอนกลางวันไซ้  
ใหม่ นายอัดไว้ดูรี”

“เปล่า แม่อัดไว้ดูทุกคืน เปิดตอนมือเย็น ฉันเลยรู้รายละเอียดไป  
ด้วย”

“จริงรี เรื่องราวเป็นมายังไง”

เพื่อนทั้งสองหันหน้ามาด้วยความสนใจ

มาซาโนรินึกถึงภาพรายการทอล์กโชว์ที่จำได้ติดตา

บันทึกภาพเหตุการณ์ประกอบดนตรีเน้นความสยดสยอง บทสัมภาษณ์ชาวบ้านแถวนั้นและการวิเคราะห์ภาพลักษณ์คนร้ายโดยผู้เชี่ยวชาญ ดึงดูดความสนใจของผู้ชม ถ้าใครดูรายการทอล์กโชว์ต่างๆ ทุกวัน จะรู้ว่านำเสนอเรื่องราวเหมือนๆ กัน แต่ก็ชวนให้รู้สึกว่าได้ข้อมูลใหม่ๆ บางอย่าง สุดท้ายแล้วก็นั่งดูกับพ่อแม่จนจบ

แม่ชอบตั้งข้อสันนิษฐานเหมือนกำลังดูละครสืบสวน ส่วนพ่อรับบทผู้ฟังพลาญทุตรับเป็นช่วงๆ

“ถ้าพูดถึงรายการทอล์กโชว์ คุณก็ต้องอยากรู้ว่าคนร้ายเป็นคนยังไง ดิฉันเลยไปสืบตามชาวบ้านแถวนั้น...”

หญิงวัยกลางคนซึ่งเป็นนักสังคมวิทยาวิเคราะห์ภาพลักษณ์คนร้ายในรายการ “ดิฉันคิดว่าเป็นฝีมือของชายวัยกลางคน เป็นโรคใคร่เด็กและมีความสัมพันธ์กับผู้หญิงไม่ได้ในโลกความจริงค่ะ”

“มีข้อมูลใหม่ไหม” เพื่อนชมรมเบสบอลถาม

“เราว่ามีคนเห็นตาลุงท่าทางไม่น่าไว้ใจ”

“ไม่น่าไว้ใจ?”

“เขาชวนเด็กๆ แถวนั้นคุย ถามเด็กหญิงว่า ‘รู้จักบ้านใครสักคนไหม’ ถ้าตอบว่า ‘ไม่รู้จัก’ เขาจะบอกว่า ‘ถ้าช่วยหา จะให้ขนม’”

“เฮ้ย ต้องใช้หมอนั่นแน่ๆ ทำไมคนร้ายไม่โดนจับล่ะ ในเมื่อได้เบาะแสขนาดนั้น วาดภาพเหมือนแล้วออกประกาศจับทั่วประเทศก็ได้นี่”

“ใส่อารมณ์จังเลยนะ” เพื่อนผมหยักศกหัวเราะ

“ก็แหงแหละ ฉันมีน้องสาวอายุเจ็ดขวบ เลยเป็นห่วง ช่วงนี้แม่เที่ยวรับเที่ยวส่ง ห้ามไปเล่นที่สวนสาธารณะ ตอนนี่ฉันเลยให้ยืมเครื่องเล่นเกมพกพา”

“ห้ามไปสวนสาธารณะ? ถ้าพ่อแม่อุ้มด้วยก็ไม่เห็นเป็นไรเลย”

“อีกฝ่ายเป็นฆาตกรวิปริตพวกมีดนะ น่ากลัวเหมือนแจ็กเดอะริปเปอร์<sup>5</sup> หรือดอกเตอร์เล็กเตอร์<sup>6</sup>”

“ดอกเตอร์เล็กเตอร์เป็นเรื่องแต่งนะ”

“อย่าจ้องจับผิดกันสิ ยังไงก็เป็นบุคคลอันตราย คนพรรคนั้นถูกเลี้ยงดูมาอย่างปล่อยปละละเลย ถ้ามันต้องการตัวเด็กหญิงที่หายตาไว้ อาจจะฆ่าพ่อแม่ที่เป็นก้างขวางคอสักคนสองคน แม่ฉันเลยไม่กล้าออกไปข้างนอก”

“แต่ว่าน้องสาวนายไม่น่าเป็นอะไรหรอก”

“ว่าอะไรนะ”

“ก็---” เพื่อนผมหยักศกเว้นจังหวะให้คิด “หน้าตาไม่น่ารักไง”

“เฮ้ย” เพื่อนผมมรมเบสบอลผลึกอีกฝ่าย ตวาดลั่น “ให้มันน้อยๆ น้อยๆ เดียวก็ฆ่าทิ้งซะเลย”

เพื่อนผมหยักศกหัวเราะหน้าตาเฉย

มาซาโนริพลอยหัวเราะไปด้วย เพราะรู้ว่าทั้งสองล้อเล่นกัน บรรยากาศเริ่มผ่อนคลาย “---แต่ว่า” มาซาโนริพูด “ทั้งที่มีพยานหลักฐาน แต่ยังจับคนร้ายไม่ได้ คงไม่ได้อยู่ละแวกนั้นหรอก พอคิดแบบนี้แล้วตอนนี้คนร้ายคงบิดานอยู่ที่ไหนสักแห่ง อาจจะเป็นเมืองนี้ก็ได้...”

“เฮ้ พวกเรา” นักเรียนชายคนหนึ่งในกลุ่มหน้ากระดานดำถือสมาร์ทโฟน เรียกเพื่อนร่วมชั้นทุกคน “เดี๋ยวพ่อแม่เหี่ยวจะถล่มข้าวละ”

เกิดเสียงฮือฮาในห้องเรียน ได้ยินเสียงซุบซิบกันดังรอบตัว

“ถ้าดูแล้วคงน้ำตาไหล”

“ทำไมสื่อต้องลากพ่อแม่เหี่ยวมาด้วย”

<sup>5</sup> แจ็กเดอะริปเปอร์ (Jack the Ripper) สมญาของฆาตกรต่อเนื่องในย่านอีสต์เอนด์ของกรุงลอนดอน ช่วงครึ่งปีหลังของ ค.ศ. 1888

<sup>6</sup> ฮันนิบาล เล็กเตอร์ (Hannibal Lecter) ชื่อของฆาตกรอัจฉริยะในหนังสือนิยายแนวอาชญากรรมของ โทมัส แฮร์ริส นักเขียนชาวอเมริกัน ตีพิมพ์ครั้งแรกเมื่อ ค.ศ. 1981

“แต่ก็น่าสนใจนะ”

“ลูกเพิ่งจะโดนฆ่า คงจะพูดอะไรไม่ค่อยออกหรอก”

นักเรียนหลายคนเริ่มดูการถ่ายทอดสดในสมาร์ตโฟน

มาซาโนริล้อมวงดูสมาร์ตโฟนกับเพื่อนๆ

พ่อแม่ของมานามิจั่งนั่งอยู่บนเก้าอี้พับ ชายวัยกลางคนที่นั่งอยู่ทางขวามือหนึ่งหน้านิ้วชี้ขมวดติดเข็มกลัดทนายความ บนโต๊ะยาวมีไมโครโฟนเรียงอยู่หลายตัว และรูปถ่ายเด็กหญิงยิ้มแบ่นใส่กรอบตั้งอยู่

พิธีกรเริ่มดำเนินรายการ ผู้เป็นพ่อทักทายนักข่าวด้วยสีหน้าเศร้าหมอง และเริ่มเล่าเหตุการณ์อย่างซังกะตาย

“ลูกสาวผมถูกฆ่า พวกเราโคกเศร้าและเป็นทุกข์ราวกับตกนรกทั้งเป็น ตอนเช้าลูกออกมาส่งผมไปทำงานอย่างร่าเริง และนั่นเป็นครั้งสุดท้ายที่ผมเห็นลูก ทำไม่ต้องเกิดเรื่องแบบนี้ด้วย...”

พ่อขบริมฝีปากกลางกลั้วสะอื้น นิ่งเงียบไป แม่ใช้ผ้าเช็ดหน้าซับน้ำตา “...ครอบครัวเราไม่อาจบอกลูกสาวสุดที่รักเป็นครั้งสุดท้ายได้ เพราะ ‘ตกแต่ง’ ศพไม่ได้ จึงต้องจัดพิธีศพโดยไม่เปิดฝาโลง”

ความเงิบงันหนักหน่วงเข้าปกคลุม ทุกคนคงจะจินตนาการสภาพน่าเวทนาของเด็กหญิง

แม่เริ่มพูดน้ำเสียงสะอื้น

“ตอนมานามิเกิดมา น้ำหนักตัวสามพินหนึ่งร้อยห้าสิบกกรัม เป็นเด็กแข็งแรงมาก ไม่เหมือนลูกคนแรกที่คลอดก่อนกำหนด ร้องไห้อลละวาด—ฉันยังจำความเหน็ดเหนื่อยนั้นได้แม่นราวกับเหตุการณ์เพิ่งเกิดขึ้นเมื่อวาน มานามิกินง่ายและโตเร็ว พอน้ำหนักตัวเพิ่มขึ้น เวลาอ่อนให้ฉันอุ้มก็ก็แทบจะอุ้มไม่ไหว—”

พ่อทำหน้านิ่ง

“ถ้ารู้ว่าจะเกิดเรื่องแบบนี้ ฉันจะกอดลูกให้บ่อยขึ้น...”

น้ำเสียงสิ้นเครื่องอ่อนกำลังลงทุกที และขาดหายไปก่อนจะพูดจบ

## 同姓同名

ความเงิบเข้าปกคลุมอีกครั้ง คนที่ทำลายความเงิบคือผู้เป็นแม่  
“ฉัน---เกลียดชังคนร้าย” หล่อนเค้นเสียงอย่างลำบาก “อยากจะ  
ฆ่ามันด้วยมือฉันนี่แบบเดียวกับที่ทำกับลูกฉัน...”

คำพูดรุนแรงดังก้องไปทั่วสถานที่จัดงานแถลงข่าว

พอเปิดปากคล้ายจะพูดอะไรกับแม่ แต่สุดท้ายก็ไม่ได้พูดอะไร หลบ  
ตามองโต๊ะ “จับคนร้ายมาให้ได้นะคะ” แม่แผดเสียง “จับคนร้ายมาให้รับ  
โทษประหารชีวิต”

แม่เริ่มคลุ้มคลั่ง การแถลงข่าวจึงจบลงด้วยความอลหม่าน

มาซาโนริถอนใจเฮือกใหญ่ ความรู้สึกกดดันแล่นขึ้นมาถึงลำคอ  
ปวดท้องหน่วงๆ

เสียงร้องคร่ำครวญของแม่เหยื่อตามติดไม่ห่าง

“รีบจับมันให้ได้ทีเถอะ” “ขอให้มันเจอแบบเดียวกันเหมือนที่ญาติ  
ผู้เสียชีวิตแห่ง” เพื่อนๆ ในห้องต่างระบายความเกลียดชังที่มีต่อคนร้ายจน  
กระทั่งครู่ประจำชั้นเข้ามา

ทว่าเวลาผ่านไปสองสัปดาห์แล้วก็ยังจับคนร้ายไม่ได้ แม้จะไม่มี  
ความคืบหน้ามากนัก แต่การรายงานข่าวก็ยังไม่ลดน้อยถอยลง นำเสนอ  
ข้อมูลบางอย่างพร้อมกับการคาดเดาอย่างต่อเนื่อง

ชาวเน็ตโกรธแค้นคนร้าย ประหนึ่งน้ำเดือดปุดๆ ล้นทะลักจากหม้อ  
ใบใหญ่ที่ปิดฝาไว้

## 2

โอยามะ มาซาโนริไปสถานที่นัดหมายตามที่ได้รับอีเมลจากเพื่อน  
สาว เนื่องจากมาถึงเร็วกว่าเวลานัดยี่สิบนาที จึงไปนั่งฆ่าเวลาอยู่ที่เครื่อง

เล่นสนามซึ่งทำจากยางรถยนต์

เด็กๆ ในสถานรับเลี้ยงเด็กกำลังเล่นอยู่กับครูพี่เลี้ยงสาว  
มาซาโนริมองทิวทัศน์รอบตัว เด็กๆ วิ่งเล่นเร่ร่อน บ้างกระโดดเชือก  
แต่ละคนดูมีความสุข เด็กไร้เดียงสาดูงดงามเหมือนตัวการ์ตูนไร้มลทิน  
เด็กหญิงใส่ชุดกระโปรงเดินมาตรงหน้ามาซาโนริ

“หนูให้”

ลูกบอลดินเหนียววางอยู่บนสองมือเปื้อนโคลน เธอคุ้นเคยกับคน  
ง่าย ไม่ได้ระแวงระวังคนแปลกหน้าเลย

“ขอใบ้” มาซาโนริรับมาแล้วแก้มทำท่าใส่ปากเคี้ยว เด็กหญิง  
ยิ้มแป้น

“ขอโทษ...” ครูพี่เลี้ยงหันมาเห็นแล้วค้อมศีรษะกล่าวขอโทษ

“ฉันรักเด็ก เพราะเด็กไร้เดียงสา เหมือนเทพตัวน้อย”

“จริงด้วย” ครูพี่เลี้ยงยิ้มให้ “น่าเอ็นดูจริงๆ”

ฉันเข้ากับคนรุ่นเดียวกันไม่ค่อยได้ ถ้าอยู่กับสามคนขึ้นไป ตัวเอง  
จะต้องดูโดดเด่นขึ้นมาคนเดียว ได้แต่ฝันคุยกัน หนทางเดียวที่จะได้เผยตัวตน  
ที่แท้จริงคือโลกโซเชียลซึ่งปกปิดชื่อจริง---

“ฉันอยากทำงานเกี่ยวกับเด็กจังเลย”

ฉันระมัดระวังไม่เผยแรงจูงใจไม่บริสุทธิ์

“ต้องดูแลไม่ให้คลาดสายตา แต่ก็เป็นงานที่สนุก คิดว่าเป็นงานที่  
เหมาะกับตัวเองที่สุด”

มาซาโนริฟังไปพลางตอบรับไปพลาง ความอ่อนโยนของอีกฝ่ายที่  
เข้ามายิ้มให้คนซึ่งดูไม่สดใสและไม่น่าเข้าใกล้ ช่างน่าหลงใหล คงจะเป็น  
ความโอบอ้อมอารีของครูพี่เลี้ยง ไม่ใช่รอยยิ้มเชิงพาณิชย์เหมือนไอศกรีม  
ยิ้มให้แฟนคลับทุกคนที่ซื้อบัตรจับมือ

ช่วงเวลาแห่งความสนุกผ่านไปอย่างรวดเร็ว

มองนาฬิกาข้อมือ ถึงเวลานัดแล้ว มาซาโนริกล่าวลาครูพี่เลี้ยง

โบกมือให้เด็กหญิงก่อนจะออกจากสวนสาธารณะ

สถานที่นัดหมายคือหน้าร้านกาแฟบนถนนฝั่งตรงข้าม เพื่อนสาวมารอแล้ว

“มาซาโนริ มาสายนะ อย่าให้ฉันรอได้ไหม”

“โทษที ฉันมาถึงเร็ว เลยไปสวนสาธารณะ ขอโทษ...”

“เลิกแก้ตัวเถอะ มันเสียเวลา”

เพื่อนสาวรีบก้าวเดิน วันนี้เรานัดกันว่าจะไปเป็นเพื่อนหล่อนหาแมนชั่นเพื่อจะใช้ชีวิตอยู่คนเดียว

หล่อนเดินไปชวนคุยไป แล้วแวะบริษัทนายหน้าอสังหาริมทรัพย์ซึ่งเห็นเป็นที่แรก ที่นี้กว้างขวางพอสมควร ไม่ใช่ออฟฟิศเล็กๆ ในตึกสำนักงานชั้นล่าง มีพนักงานราวสิบคน

ชายวัยกลางคนในบริษัทนายหน้าอสังหาริมทรัพย์ออกมาต้อนรับ พวกเขานั่งโซฟาหันหน้าชนกันโดยมีโต๊ะกระจกคั่นกลาง

“ฉันกำลังมองหาแมนชั่นค่ะ---”

เพื่อนสาวพูดเข้าเรื่องและแจ้งเงื่อนไขต่างๆ ชายวัยกลางคนเริ่มอธิบายที่พักรต่างๆ ประกอบเอกสาร หล่อนบอกว่าอยากจะทำสัญญาเช่าในวันนี้ แต่เนื่องจากมีเงื่อนไขที่ยอมรับไม่ได้หลายอย่าง จึงตกลงกันไม่ได้ง่ายๆ

เวลาผ่านไปสามสิบนาที มาซาโนริชักจะเบื่อ เลยฆ่าเวลาด้วยการเล่นสมาร์ตโฟน

ชายวัยกลางคนหันไปมองในออฟฟิศ ร้องขึ้นว่า “ขอน้ำชาหน่อย” “ค่ะ” หญิงนั่งชุดสูทกระโปรงลุกขึ้นไปชงชาที่อ่างล้างภาชนะ แล้วจัดใส่ถาดยกมาเสิร์ฟ

“เชิญค่ะ”

ผมสันสีด้าสิ้นสรวย ดวงตาโตเหมือนลูกอัลมอนต์ ริมฝีปากดูอวบอูม แม้จะสวมเสื้อนอก แต่เนินอกนูนเด่นชัด เอวคอดกั้ว

---หน้าตาสวย นุ่นก็ดี

มาซาโนริมองตาข้าง หล่อนยิ้มให้แล้วจากไป ไม่ได้ซักสีหน้าใส่ที่  
โดนจ้องอย่างไม่เกรงใจ

หันไปมองข้างๆ เพื่อนสาวขมวดคิ้วไม่พอใจ มาซาโนริอยู่เป็นเพื่อน  
จนหล่อนขอคำปรึกษาเรื่องแมนชั่นเสร็จ พลังคิดว่าหล่อนคงจะฉ้อฉล

น้ำชาอร่อยสมกับที่สาวสวยซงให้

“ที่นี่เป็นยังไงครับ” ชายวัยกลางคนถามพลังซึ่งรูปห้องเช่า

หล่อนถอนใจอย่างไม่พอใจ สายหน้าเบาๆ

“ยังอีกนิดนึงคะ...”

“ไม่ถูกใจหรือครับ”

“...ขอเวลาคิดหน่อยนะคะ”

หลังจากออกจากบริษัทนายหน้าอสังหาริมทรัพย์เพื่อนสาวอารมณ์เสีย  
ตลอดเลย ถ้าเผลออกไปขัดใจคนเจ้าอารมณ์อย่างเธอ จะโดนบ่นจนหูชา  
มาซาโนริเลยไม่กล้าแหยม

มาซาโนริแยกจากหล่อน กลับอะพาร์ตเมนต์ตัวเอง บนตู้หนังสือ  
ห้าชั้นในห้องมีหนังสือการ์ตูนอัดแน่น บางส่วนที่ใส่ไม่หมดวางกองอยู่เป็น  
หย่อมๆ บนผนังมีพรมผนังแขวนอยู่หลายผืน เป็นรูปสาวน้อยยิ้มแบ่นให้  
นอกนั้น---มีคอมพิวเตอร์กับเครื่องเล่นเกม

เหนื่อยจังเลย---

มาซาโนริถอนหายใจพร้อมกับเปิดโทรทัศน์ เจอรายการข่าว

“---ตำรวจให้ข้อมูลว่ามีมากกว่าสี่ร้อยคดี แต่จับกุมคนร้ายไม่ได้  
เช่นเคย ชาวบ้านแถวนี้ต่างตัวสั่นงันงกด้วยความหวาดกลัวและวิตกกังวล”

พิธีกรเรียกนักข่าวในที่เกิดเหตุ ถามว่ามีข้อมูลใหม่ๆ หรือไม่

บนหน้าจอบรรยากาศสวนสาธารณะที่ไม่มีใครมาวิ่งเล่น นักข่าว  
ยืนอยู่ด้านหน้า เริ่มรายงานข่าวด้วยท่าทางสงบเสียงย่ำ

“ตอนที่เกิดเหตุเงียบเหงา ไม่มีเด็กๆ เลยค่ะเด็กๆ แถวนี้ออก



มาเดินเล่นพร้อมกับผู้ใหญ่” นักข่าวเดินไปพลางพูดต่อ “เมื่อก่อนเมืองนี้ไม่เคยเกิดคดีร้ายแรง แต่พอเกิดคดีฆาตกรรมวิปริตแบบนี้ ชาวบ้านพากันช็อกตกใจ และภาวนาให้ตำรวจจับกุมคนร้ายได้เร็วๆ ค่ะ”

มาซาโนริจ้องหน้าจอบ้าง

ภาพข่าวตัดกลับไปห้องส่ง เหล่านักวิจารณ์เริ่มแสดงความคิดเห็น นักสังคมวิทยาหญิงวัยกลางคนยื่นกรานด้วยสีหน้าโกรธจัด

“ที่คนร้ายเล็งเหยื่อเด็กหญิงไม่มีทางสู้ เพราะตัวเองบงการได้ ไม่เหมือนสตรีที่อยู่ในสถานะเท่าเทียมกัน คนร้ายมองว่าผู้หญิงเป็น ‘วัตถุ’ สมองตื้นหา ไม่ได้ยกย่องในฐานะมนุษย์ที่มีชีวิตจิตใจ”

“ทำไมคนร้ายแทงไม่ยั้งครับ”

“น่าจะเป็น ‘พฤติกรรมทดแทน’ เนื่องจากข่มขืนไม่สำเร็จค่ะ”

นักสังคมวิทยาหญิงวัยกลางคนยกมือทำท่าจ้วงแทงสองสามที

“การใช้มีดแทงเท่ากับเป็นการร่วมเพศสำหรับคนร้าย”

“ถ้าเช่นนั้น คนร้ายอาจจะก่อเหตุซ้ำอีกสินะครับ”

“ค่ะ แน่แน่นอนอยู่แล้ว ถ้าคนร้ายอดกลั้นอารมณ์ทางเพศไม่ได้ คงจะเริ่มหา ‘เหยื่อ’ อีก แม้จะอยู่ห่างที่เกิดเหตุก็นิ่งนอนใจไม่ได้ พ่อแม่ควรดูแลลูกไม่ให้คลาดสายตาจนกว่าตำรวจจะจับคนร้ายได้ ขอให้ปกป้องลูกให้ดี ถ้าเจอคนทำทางไม่น่าไว้ใจ ต้องคอยระวังแตรระวังนะค่ะ”

“คนร้ายเป็นคนยังไงครับ”

“ระยะหลังมานี้มีคนที่สื่อสารกับตัวละครในอนิเมะหรือเกมเพิ่มขึ้น พวกเขามีปฏิสัมพันธ์กับ ‘ข้อมูล’ ที่ตัวเองบงการได้ การเห็นอกเห็นใจคนจริงๆ จึงเสื่อมถอยและเอาใจเขามาใส่ใจเราไม่ได้”

พิธีกรพยักหน้าเห็นด้วยแล้วพูดว่า

“เมื่อวันก่อนชายตงงานวัยห้าสิบโดนจับกุม เนื่องจากตกเป็นผู้ต้องสงสัยโทร.ไปชมซูรันหนังสือรายใหญ่ว่า “อย่าขายการ์ตูนลามก ถ้าไม่เอาออกจากชั้น ลูกของพนักงานอาจจะเป็นมานานามิจังคนที่สองนะ” ชายคนนั้น

ให้การว่า “ไม่ได้ข่มขู่ ตั้งใจจะเตือนว่า การที่ทุนพรรคนั้นจะส่งผลเสียให้มีคนก่อคดีแบบเดียวกันอีก” ดูเหมือนว่าเรื่องนี้ไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับ ‘คดีฆาตกรรมมานามิจัง’ ครับ”

พิธีกรพักหายใจ แล้วพูดต่อด้วยสีหน้าอมทุกข์

“ที่โรงเรียนประถมของมานามิจัง มีเด็กหลายคนช็อกกับเหตุการณ์ยังไม่กล้าไปโรงเรียน ต้องได้รับการดูแลจิตใจระยะยาว โดยเฉพาะเด็กที่สนิทกับมานามิจังเป็นพิเศษ หวาดกลัวมากถึงขั้นฉีกรีดที่นอนครับ”

นักสังคมวิทยาหญิงวัยกลางคนซักสีหน้าทนต์ไปไม่ไหว ยกกำปั้นทุบโต๊ะยาว

“สังคมให้อภัยคนร้ายไม่ได้ค่ะ”

พิธีกรเบิกตาโพล่งตกใจอาการเดือดดาลของหล่อน แต่กล่าวสรุปด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

“‘คดีฆาตกรรมมานามิจัง’ ส่งผลกระทบอย่างรุนแรงต่อสังคมญี่ปุ่นทุกวันนี้ตำรวจก็ยังคงการพยานหลักฐานครับ”

มาซาโนริปิดโทรทัศน์ ปิดกันข้อมูลที่ไม่อยากเห็นได้ด้วยปุ่มเดียว

หยิบสมาร์ตโฟนขึ้นมา ล็อกอินเข้าเกมอย่างรวดเร็ว เป็นเกมออนไลน์ที่เล่นบนโซเซียลมีเดีย---สาวน้อยน่ารักที่ได้แรงบันดาลใจจากอาหารออกมาต่อสู้กัน ถ้าจ่ายเงินซื้อการ์ด จะได้ ‘ตัวละคร’ ใหม่ ยิ่งเป็น ‘ตัวละคร’ หายากมากเท่าไร ก็ยิ่งต้องจ่ายเงินซื้อการ์ดในราคาหลายหมื่นเยน

เงินค่าจ้างทำงานพิเศษโอนเข้าบัญชีแล้ว มาซาโนริเลยตั้งใจจะสวมเปิดการ์ดเพื่อให้ได้ ‘ตัวละคร’ ที่หมายตาไว้

ก่อนอื่นซื้อการ์ดห้าพันเยนในเกม แล้วกดปุ่ม ‘เริ่ม’ การ์ดสืบบปรากฏบนหน้าจอ และหงายเปิดที่ละใบ ภาพวาดสาวน้อยน่ารักค่อยๆ เผยให้เห็น เงินห้าพันเยนสวมเปิดการ์ดได้สืบบ

สาวน้อยน่ารักผมสีชมพูประดับด้วยดอกซากุระเฉย สาวน้อยน่ารัก

## 同名同姓

ผมสี่เหล็องมัดแกะละสองข้างเอย สาวน้อยน่ารักผมสี่เงินสวมหมวกทหาร  
เอย---

ไม่มี ‘ตัวละคร’ ที่หมายตาไว้

ดันทุรังสู้มเปิดการ์ดต่อไป ผลาญเงินสามหมื่นเยนไปในเวลา  
สามสิบนาที

มาซาโนริโยนสมาร์ทโฟนไปบนที่นอน

แม้จะเป็นตัวละครที่ตนไม่ยกได้ แต่ก็ใช้เสริมความแข็งแกร่งของ  
ทีมได้ ไม่ได้เสียเงินไปโดยเปล่าประโยชน์ แต่ปวดใจที่ไม่ได้ ‘ตัวละคร’ ซึ่ง  
หมายตาไว้เลย

มาซาโนริหลับตา ฝ่ามือสองข้าง อธิษฐานพิมพ์ต่อเทพเจ้า  
แล้ว---หยิบสมาร์ทโฟนขึ้นมา จ่ายเงินห้าพันเยนแล้วกดปุ่ม ‘เริ่ม’

ทุกครั้งที่การ์ดหงายเปิด เหล่า ‘ตัวละคร’ ที่เคยเห็นมานับไม่ถ้วน  
ปรากฏขึ้นมา จังหวะที่จะถอดใจแล้ว แสงสีทองแผ่รัศมีบนหน้าจอ เป็น  
สัญลักษณ์บ่งบอกว่าได้การ์ดหายากเป็นพิเศษ

มาซาโนริจ้องตาไม่กะพริบ กำสมาร์ทโฟนแน่นขึ้น

การ์ดหงายเปิด---เผยให้เห็น ‘ตัวละคร’ ที่หมายตา สาวน้อยผม  
ยาวสีทองสยายผมพลิ้วไหวตามแรงลม สวมเสื้อชีว์เอวได้แรงบันดาลใจมา  
จากชุดแม่บ้าน หน้าอกเต่งตม ขาเรียวเล็กโผล่พ้นกระโปรงสั้นขลิบระบาย

สาวโลลิต้าถือจานสตอว์เบอร์รี่ชอร์ตเค้ก

มาซาโนริเฮ้ลั่น

รีบเขียนบรรยายความรู้สึกลงทวิตเตอร์ดีกว่า

มาซาโนริเปิดแก็กหลุมใช้ชื่อว่า ‘โทยะ’ ได้มาจากชื่อตัวการ์ตูนโปรด  
ข้อมูลส่วนตัวระบุว่า---

‘อยากแต่งงานกับสาวน้อยของกิน/สาวโลลิต้าผมทอง/เป็นโอดากุ/  
ขึ้นชอบอนิเมะ/เกม/คลังสาวโลลิต้าตอนร้องไห้สุดฯ’

มีแก็กหลุมเหมือนกันติดตามอยู่ 121 คน

มาซาโนริอับโหลดคลิปกจากเปิดตัว ‘ตัวละคร’ พร้อมความคิดเห็น  
‘ได้แล้ว น่ารักจนหวัดร้อง #สวานน้อยของกิน’

มีคนกด ‘หัวใจ’ ให้ 12 คน

หลังจากนั้น มาซาโนรินี้ก็ถึงสวานน้อยที่ได้พูดคุยกันในสวน  
สาธารณะ---พลางต่อสู้กับความคิดชั่วแค้นอยากจะทำเด็กคนนั้น---  
แล้วทวิตข้อความว่า ‘วันนี้เจอสาวโลลิต้าตัวจริงที่สวนสาธารณะ น่ารัก’

พวกคอเดียวกันมาพิมพ์ตอบว่า ‘อยากเห็นรูป’ ‘ภาพสองมิติยอม  
ดีกว่าอยู่แล้ว’

เนื่องจากเป็นโลกที่ปกปิดข้อจริง จึงแสดงความรู้สึกได้อย่างเต็มที่  
แม้จะเป็นรสนิยมหรือนิสัยส่วนตัวที่ไม่อาจเปิดเผยกับเพื่อนหรือคนรู้จักใน  
โลกความเป็นจริงก็ตาม

มาซาโนริขลุกอยู่ในโลกออนไลน์จนติดดิน

### 3

โอยามะ มาซาโนริเปลี่ยนเครื่องแบบร้านสะดวกซื้อ ไปยืนอยู่หน้า  
เครื่องคิดเงินและทักทายเพื่อนสาวที่ทำงานพาร์ตไทม์ด้วยกัน

“อรุณสวัสดิ์ครับ”

“อรุณสวัสดิ์”

หล่อนยิ้มแบ๊วให้ อายุแก่กว่าเขาสองปี ผมหนาม้วนเป็นลอน ปาก  
จิ้มลิ้มสีชมพูตริ่งใจ เห็นแวบแรกก็รู้สึกชอบเลย แต่พอได้พูดคุยกันจริงๆ  
หล่อนเป็นคนใจเย็น ไม่ว่าจะชวนคุยเรื่องอะไรก็ยิ้มให้ตลอด จึงยิ่งน่าหลงใหล

เขาคุยเล่นกับหล่อนจนลูกค้ำมา เป็นวิธีเฝ้ายาวาเพียงหนึ่งเดียวของ  
การทำงานพาร์ตไทม์น่าเบื่อเหมือนงานประจำวัน

## 同姓同名

เมื่อบทสนทนาขาดตอน มาซาโนริจะหาเรื่องคุย สายตาพลันสะดุดกับกล่องจับรางวัลวางอยู่บนหน้าเคาน์เตอร์คิดเงิน

“รู้จักไอดอลคนนี้ไหม”

“หือ” หล่อนหันไปมองกล่องจับรางวัลซึ่งพิมพ์ใบหน้าไอดอลชายอยู่บนนั้น

ไอดอลหนุ่มในท้องถื่นร่วมมือกับร้านสะดวกซื้อ หากซื้อสินค้าที่ร่วมโครงการ จะได้จับรางวัลรูปถ่าย โครงการนี้เริ่มตั้งแต่เมื่อวาน

“หล่อมากเลยนะ เขาเป็นคนท้องถื่นนี้ เลยรู้สึกใกล้ชิดสนิทสนม”

“ผมอิจฉาจัง”

“มาซาโนริคงชอบดารารหรือ”

“เปล่า ไม่ใช่แบบนั้น...” มาซาโนริแค้นยิ้ม “ผมไม่ได้เป็น ‘ใคร’ พอเห็นคนที่ได้เป็นอะไรแบบนี้ เลยรู้ว่าตัวเองช่างต่ำต้อย...”

นึกว่าหล่อนจะทำหน้าอึดอัดใจ แต่กลับพยักหน้าอย่างเข้าอกเข้าใจ

“เปรียบเทียบตัวเองกับคนอื่นสินะ ฉันเองสมัยอยู่ม.ต้นและม.ปลายก็เคยนึกสงสัยว่าตัวเองเป็นใคร”

“ผมอยากเป็นใครสักคน” มาซาโนริพูดพลางถอนหายใจ “ไม่งั้นชีวิตคงจบลงด้วยการรับบทตัวประกอบ”

“ชีวิตเรา เราต้องเป็นตัวเอกสิ”

“ผมไม่ได้มีความสามารถพอจะเป็นตัวเอกนี้ครับ”

มาซาโนริยิ้มแห้งๆ เสียใจที่ตัวเองต่ำต้อยเกินไป หล่อนคงชอบเขาน้อยลง

“วันข้างหน้าต้องได้เป็นแน่นอน”

หล่อนยิ้มให้

“แล้วก็ อ๋ายายอมแพ้ล่ะ”

“ครับ”

มาซาโนริปล่อยให้เธอทำงานคิดเงิน แล้วไปตรวจดูการจัดเรียง

สินค้า ช่วงนี้ตะวันตกเร็ว หกโมงเย็นก็มืดแล้ว หน้าต่างและประตูกระจก กลายเป็นกระจกสะท้อนความมืดมน

เขาลอบมองหล่อนผ่านภาพสะท้อนบนกระจก หล่อนกำลังให้บริการลูกค้าอย่างสุภาพ

พอตรวจดูการจัดเรียงสินค้าเสร็จแล้ว มาซาโนริกลับมาที่เครื่องคิดเงิน  
“ผมทำแทนเอง”

“ขอใบ้”

มาซาโนริมายืนที่เครื่องคิดเงิน ช่วงเวลานี้ลูกค้าจะค่อยๆ เพิ่มขึ้น ชายวัยกลางคนตัดผมสั้นเกรียน วางนิตยสารข่าวรายสัปดาห์ เบียร์ กระจก และหอยแครงกระป๋องหน้าเครื่องคิดเงิน

“รีบๆ หน่อย”

“ลูกค้ามีบัตรสะสมแต้มไหมครับ”

ชายวัยกลางคนเดาะลิ้น

“ถ้ามีก็เอาออกมาแล้วสิ เร็วๆ เข้า”

มาซาโนริเก็บความไม่พอใจ พยายามขอโทษอย่างใจเย็น

“ขอโทษครับ”

เขาหยิบสินค้ามาคิดเงิน

บนหน้าปกนิตยสารข่าวรายสัปดาห์พาดหัวข่าวตัวโตว่า ‘ตำรวจ หมายหัวผู้ต้องสงสัยคดีฆาตกรรมมานามิจัง’ ‘คงใกล้จะจับกุมได้แล้ว’

คนร้ายคดีฆาตกรรมวิปริตนั้นหรือ---

น่าสนใจ เดี่ยวจะลองไปยื่นอ่าน

มาซาโนริรับธนบัตรหนึ่งพันเยน แล้วยื่นเงินทอนให้ ชายวัยกลางคนเดาะลิ้นอีกครั้งก่อนจะออกไปจากร้านสะดวกซื้อ

“น่ารังเกียจเนอะ”

หล่อนชวนคุยพลางยิ้มเฝื่อน

“เขาใจร้อนครับ”

## 同姓同名

“...คงจะไม่พอใจที่ฉันไม่ได้เป็นคนคิดเงิน”

“เอ๊ะ”

“เวลายื่นเงินทอนให้ เขาชอบจับมือฉันแน่นเลย”

“เลวที่สุด”

หล่อนยิ้มแหยๆ

ลูกค้าหญิงถือตะกร้าจ่ายตลาดเข้ามาในร้าน มาซาโนริต้อนรับ  
อย่างเป็นมิตร

พอไม่มีลูกค้า มาซาโนริเดินไปที่มุมนิตยสารอ้างว่าจะไปจัดเรียง  
สินค้า

โทรทัศน์รายงานข่าวติดต่อกันหลายวัน คนทั่วไปเลยสนใจเรื่อง  
คนร้าย ‘คดีฆาตกรรมมานามิจัง’ สุกวิปริต นิตยสารข่าวรายสัปดาห์นำ  
สนใจตรงที่เขียนเนื้อหาซึ่งไม่ได้นำเสนอในโทรทัศน์

อ่านผ่านๆ แล้วรู้ว่าชายตกงานวัยสี่สิบกำลังถูกหมายหัว เพราะ  
สร้างความเดือดร้อนให้คนรอบข้างบ่อยๆ และตวาดเด็กประถมหญิงที่ร้อง  
วิวร้าย จนเด็กๆ พากันกลัว

คนร้ายน่าจะโดนจับเร็วๆ---

“เฮ้ คู่งานหรือ”

ได้ยินเสียงหล่อนแว่วมาจากด้านหลัง มาซาโนริจึงเหลียวไปมอง

“ขอโทษครับ ผมสนใจเรื่องนี้ เลย---

หล่อนเหลือบมองบทความในนิตยสารข่าวรายสัปดาห์ พาดหัวข่าว  
ตัวใหญ่สะดุดตาอย่างแรง

“คดีนั้นฉันก็สนใจ โหดร้ายจริงๆ เลยเนอะ ดูพ่อแม่เด็กแกล้งข่าว  
แล้ว ฉันถึงกับเสียน้ำตา”

“ผมก็ดูครับ โทรทัศน์ถ่ายทอดสดด้วย”

“ในนั้นมีข้อมูลคนร้ายไหม”

“เขียนว่าเป็นชายตกงานวัยสี่สิบครับ”

“โดนเลี้ยงดูมาแบบปล่อยปละละเลยหรือเปล่านะ”

“นั่นสิครับ”

คุยกันอยู่ดีๆ ประตูดัดโนมัตสึพลันเปิดออก แม่ลูกคู่หนึ่งเดินเข้ามา มาซาโนริกับหล่อนกลับไปเครื่องคิดเงินด้วยกัน

แม่ลูกถือตะกร้าจ่ายตลาดใส่ข้าวกล่อง บะหมี่ถ้วย และขนมปังหวานเรียงเป็นตั้ง เดินมาที่เครื่องคิดเงินฝั่งตรงข้าม พนักงานพาร์ตไทม์วัยกลางคนยื่นทำหน้าหงิก

เวลาเข้ากะเดียวกัน มาซาโนริรู้สึกไม่สบอารมณ์ทุกครั้ง โดยเฉพาะตอนที่อยู่ด้วยกันสองต่อสองจะไม่คุยกันเลย

วันนี้มาซาโนริทำงานอยู่กับหล่อน พนักงานพาร์ตไทม์คนนั้นจึงเป็นเพียงฉากหลัง เหมือนเป็นคนอื่นที่นั่งห่างออกมาในร้านกินดื่ม

ไม่มีลูกค้าอีกแล้ว พอเหลือกันแค่พนักงาน มาซาโนริไปชวนหล่อนคุยเรื่องคลิปลูกแมวซึ่งเป็นที่พูดถึงในทวิตเตอร์ เขาคิดว่าหล่อนน่าจะสนใจ เพราะหล่อนเคยบอกเองว่าชอบแมว

เป็นไปตามคาด หล่อนติดกับบอกว่า “อยากดูจังเลย”

มาซาโนริหยิบสมาร์ตโฟนขึ้นมาเปิดทวิตเตอร์ ชื่อแอ็กเคานต์ ‘ทัฟฟี’ ตั้งได้เข้าทำดี

จังหวะที่ค้นหาคลิปแมว สายตาพลันสะดุดกับเทรนด์ทวิตเตอร์ในประเทศ เป็นการจัดอันดับคำที่ชาวทวิตเตอร์นิยมในขณะนั้น

1. จั๊บกุม
2. 16 ปี
3. คดีฆาตกรรมมานามิจัง

มาซาโนริเบิกตากว้าง

อันดับที่สี่ลงมาเป็นชื่อดารา ชื่อภาพยนตร์เข้าใหม่ และชื่อทีมฟุตบอล



## 同姓同名

การเรียงคำในอันดับที่หนึ่ง ถึงอันดับที่สาม บอกเล่าเรื่องราว  
คนร้าย ‘คดีฆาตกรรมมานามิจัง’ ถูกจับกุม และ---อายุของ  
คนร้ายคือ 16 ปี

เป็นไปไม่ได้ที่การเรียงคำจะไม่เกี่ยวข้องกัน

“นี่...” หล่อนชะงักดูหน้าจอสมาร์ตโฟน ทำเสียงเข้มซีเทรนต์ทวิตเตอร์

“คำพวกนี้หมายถึงคนร้ายใช่ไหม”

มาซาโนริตะและคำในอันดับที่หนึ่ง ‘จับกุม’ พลันปรากฏทวิตที่มีคำ  
นั้นรวมอยู่ด้วย ทวิตที่ถูกรีทวิตมากที่สุดแสดงอยู่ด้านบนสุด

เป็นทวิตของบริษัทหนังสือพิมพ์รายใหญ่

“วันที่ 28 ส.ค. จับกุมนักเรียนชั้นม.4 (16) ผู้ต้องสงสัยฆ่าสตีง  
มานามิจัง ที่ห้องน้ำสาธารณะในสวนสาธารณะของเมือง XX เยาวชนชาย  
ยอมรับข้อกล่าวหาว่า ‘ใช้มีดแทงเหยื่อจนเสียชีวิต’”

ในทวิตมีลิงก์ไปที่เนื้อข่าวด้วย นอกจากข่าวด่วนเรื่องการจับกุม  
คนร้ายแล้ว ไม่ได้มีข้อมูลใหม่ล่าสุด แค่สรุปคดีเฉยๆ

มาซาโนริพูดไม่ออก เยาวชนชายอายุน้อยกว่าตนกระหน่ำแทงเด็ก  
หญิงอายุหกขวบจนเสียชีวิต ไม่อยากจะเชื่อเลย

“อายุสิบหก คงไม่โดนประหารหรอก”

น้ำเสียงหล่อนแฝงความโกรธระคนเกลียดชัง

“คงจะอย่างนั้นครับ”

“กฎหมายเด็กและเยาวชนต้องคุ้มครองคนร้ายอยู่แล้ว ก่อคดีร้าย  
แรงขนาดนี้ แต่ไม่โดนประหารได้ยังไง---มันไม่ถูกต้องเลย มาซาโนริคุงก็  
คิดแบบนี้ใช่ไหม”

เขาคิดว่าคดีนี้ช่างโหดเหี้ยม และให้ความสนใจเหมือนคนทั่วไป  
เพราะสื่อรายงานข่าวทุกวัน แต่ในเมื่อไม่ใช่เรื่องของตัวเอง เลยไม่ได้โมโห

รุนแรงขนาดนั้น ทว่าควรแสดงตนเป็นผู้รักความชอบธรรมดีกว่า--บอกตามตรง เขาคิดว่าถ้าเห็นด้วยกับหล่อน จะได้ใจมากกว่า จึงตีหน้าซึ่งขึงตอแบบโกรธนิดๆ

“คนร้ายใจโหดแบบนี้ ไม่มีค่าพอให้มีชีวิตอยู่หรอกครับ”

“นั่นสิ เป็นเยาวชนแล้วโทษเบาลง มันประหลาดนะ ไม่เห็นแก่เด็กที่โดนฆ่าและพ่อแม่ที่เจ็บแค้นหรือไง”

“ให้ภัยไม่ได้ครับ อาชญากรรมทางเพศ อาชญากรรมย้ายยัดก็ศีร์เด็กหญิง ผมเกลียดเข้าไส้”

“ฉันคิดว่าแม่เยาวชนจะก่ออาชญากรรมรุนแรง ก็ควรประหารดีกว่าไม่งั้นก็มีคนทำผิดอีก”

“เห็นด้วยครับ ต้องประหาร ประหารเลย”

“เพราะติดคุกไม่กี่ปี ก็ได้ออกมาแล้ว”

“แถมระหว่างติดคุก ก็ต้องเอาเงินภาษีไปเลี้ยงดูอีก กฎหมายชอบเข้าข้างผู้ร้ายครับ”

ทันใดนั้น---

“โทษประหารเป็นกฎหมายป่าเถื่อน”

จู่ๆ เสียงซัดจิ้งหระบตสนทนาแทรกเข้ามา

เจ้าของเสียงคือพนักงานพาร์ตไทม์วัยกลางคนที่ยืนอยู่ตรงเคี่องคิดเงินฝั่งตรงข้าม ผมข้างหน้าบาง ริมฝีปากหนา ดวงตาเรียวเล็กหลังแว่นดูมีอะไรในใจ

“เอ๊ะ...ว่าอะไรนะครับ”

มาซาโนริถามงๆ

“เรื่องโทษประหารใจ พุดง่ายๆ ว่าให้ประหาร มีสำนึกเรื่องสิทธิมนุษยชนบ้างหรือเปล่า”

“จู่ๆ ก็มาถามเรื่องสำนึกสิทธิมนุษยชน...เราไม่ได้คุยกันเรื่องนั้นครับ คุยเรื่องคนร้ายใจโหดสมควรโดนประหาร”

“ฉันรู้แล้ว ปัญหามันอยู่ที่สำนึกสิทธิมนุษยชนของคนทีพุดง่าย ๆ  
ว่าให้ประหารต่างหาก”

---นำราคาญ

ชาวทวิตเตอร์ปันประจำเรื่อง ‘มนุษย์ลุงชอบสอน’ เอย ‘มนุษย์ป่า  
ชอบสอน’ เอย---นำเบือ ในทวิตเตอร์มีคนที่ชอบจิกกัดการปันกับตัวเอง  
หรือบทสนทนาส่วนตัวของคนอื่น สั่งสอน อวดอ้างความยี้ดมั่นถือมั่น ดูถูก  
หรือโจมตีผู้อื่น

มาซาโนริหันไปมองหน้าเพื่อนรุ่นพี่ หล่อนก็มองเขาอย่างงงๆ

“ประเทศพัฒนาแล้วส่วนใหญ่ยกเลิกโทษประหารไปแล้ว” พนักงาน  
พาร์ทไทม์วัยกลางคนพุด “แล้วก็ประหารเยาวชนเป็นคำต้องห้าม”

ทั้งที่ไม่เคยคุยกัน แต่จู่ๆ มาพุดแทรก ไม่ดูตาม้าตาเรือ พวกที่ไม่รู้จัก  
รักษาระยะห่างทางความสัมพันธ์ ส่วนใหญ่แล้วเป็นมนุษย์ลุงมนุษย์ป่า  
อายุสี่สิบขึ้นไปมากกว่า ‘ชาวดิจิทัล’ ซึ่งเกิดมาในยุคที่มีอินเทอร์เน็ตแล้ว

“แต่ว่า---” หล่อนเถียงกลับอย่างไม่สบอารมณ์ “คนที่กระหน่ำ  
แทงเด็กผู้หญิงตัวเล็กๆ จนตายเป็นคนวิปริต คุณจะปกป้องคนร้ายหรือคะ”

“ไม่ได้ปกป้องอะไรทั้งนั้น เธอเนี่ยไม่เข้าใจอะไรเลยนะ เมื่อเยาวชน  
ทำผิด เราต้องกระตุ้นให้เขาสำนึกผิดและกลับตัว จากนั้นมอบโอกาสกลับ  
คืนสู่สังคม การทำกับเขาเหมือนเป็นผู้ใหญ่เป็นสิ่งที่ผิด”

“คนร้ายในคดีโหดเหี้ยมแบบนี้ โดนประหารยังน้อยไปด้วยซ้ำ คุณ  
ไม่เห็นแก่ผู้เคราะห์ร้ายและญาติที่เจ็บแค้นหรือคะ”

“คนที่บอกให้ประหารโดยใช้อารมณ์เป็นพวกยุคกลาง โทษประหาร  
เป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนขั้นรุนแรงโดยรัฐ พรากโอกาสกลับตัวไปจาก  
ผู้ต้องหา ฎีปุ่่นเป็นประเทศปาเถื่อน ยอมรับระบบประหารชีวิต”

“ถ้าคุณคำนึงถึงความรุนแรงของคดี จะไม่พุดแบบนั้นคะ ในเมื่อ  
พรากชีวิตผู้อื่นไปอย่างปาเถื่อน ก็สมควรชดใช้ด้วยชีวิต”

“เอ่ ถ้ามีเหตุผลก็ยอมให้ฆ่าคนได้จ้ะนี่ แบบนั้นก็เท่ากับยอมรับการ

ฆ่าคนนั้นแหละ”

“โทษประหารไม่ใช่การฆ่าคน คุณพูดอะไรออกมาคะ”

“มันก็ไม่ต่างอะไรกับการฆ่าคนโดยรัฐ ถ้าฉันญาติก็ฆ่าคนร้ายเพื่อ  
แก้แค้นได้ใช่ไหม”

หล่อนขมวดคิ้ว

พนักงานพาร์ตไทม์วัยกลางคนจใจถอนใจเฮือกใหญ่

“อย่ามาได้เถียงใช้อารมณ์ดีกว่า เธอไม่รู้เรื่องกฎหมายเลยใช่ไหมล่ะ”

“แล้วคุณรู้กฎหมายหรือครับ” มาซาโนริเข้ามาปกป้องหล่อน อีก  
ฝ่ายยิ้มบางๆ อย่างภาคภูมิใจ รวากับรอกำนี้อยู่

“ฉันเคยสอบตุลาการ หมายถึงมันจะเป็นทนาย ไม่ใช่มือสมัครเล่น”

---ไถ่เอ๊ย ก็มีสมัครเล่นนั่นแหละ

มาซาโนริเกือบจะพูดตอหน้าไป แต่ยังปากไว้ทัน ภาพลักษณะ  
ศักดิ์ศรี และปมด้อยของคนที่รู้อะไรแฉ่ๆ ปลาๆ เป็นปัญหา

มาซาโนริข่มใจไม่เดาะลิ้น

คิดเล่นๆ ว่า ถ้าตาลุงนี้เล่นทวิตเตอร์ คงจะชอบแซะคนอื่นเหมือนกัน

เพื่อนๆ ที่เคยเจอคนอื่นเข้ามาแซะในทวิตเตอร์ก็กล่าวว่า “คนที่  
พูดจาไม่ไว้หน้าใคร พอได้ของเล่นที่เผยแพร่ความยึดมั่นถือมั่นได้อย่าง  
ง่ายดาย จะกลายร่างเป็นปีศาจกระหายการยอมรับ” คงจะจริงอย่างที่  
พวกเขาว่า ตาลุงนี้โชคดีที่เคยสอบตุลาการ ‘ข่ม’ คนอื่นเพื่อขบไล่ความ  
เศร้าหมองในชีวิต

“พอได้แล้ว” หล่อนตวาดกร้าว “ฉันไม่อยากทะเลาะเรื่องแบบนี้”

“...จ้ะรี ก็แล้วไป”

พนักงานพาร์ตไทม์แค้นเสียง เบือนหน้าหนี ยืนอยู่หน้าเค็ร้องคิด  
เงินเงียบๆ

เขาสะใจอยู่คนเดียวที่ได้พูดตามใจชอบ ส่วนฝ่ายที่โดนแทรกแซง  
ได้แต่หงุดหงิดและอึดอัดใจ

มาซาโนริไม่กล้าถามหล่อนแล้วว่า “จะดูคลิปแมวใหม่” ทำงานต่อไปอย่างอารมณ์ขุ่นมัวจนหมดเวลา

## 4

หน้าจอโทรทัศน์ฉายภาพการแข่งขันลีกสเปน ‘ลาลิกา’

“เฮ้! บุกเลย”

โอยามะ มาซาโนริเชียร์ทีมโปรดบาร์เซโลนาอยู่ที่ห้องพักกลางดึก การถ่ายทอดสดฟุตบอลเปลี่ยนจากการออกอากาศโทรทัศน์ภาคพื้นดินเป็นการออกอากาศผ่านดาวเทียมตามยุคสมัย ในอนาคตอันใกล้จะเปลี่ยนเป็นการส่งสัญญาณผ่านอินเทอร์เน็ต แต่ถ้าดูการแข่งขันบนจอคอมพิวเตอร์มันไม่สะใจ เลยอยากดูบนจอโทรทัศน์มากกว่า

มาซาโนริเฮลั่นทุกครั้งทีนักเตะโชว์ฟอร์มสวย

สมัยเรียนมัธยมต้น เขาฝึกฝนแต่เทคนิคทำไม้ตายของนักเตะซูเปอร์สตาร์ เช่น ครัฟฟ์เทิร์น<sup>7</sup> อีลาสติโก<sup>8</sup> มาร์กเซย์ ฐูเล็ตี<sup>9</sup> ฯลฯ พอนำไปใช้ในการแข่งขัน ก็โดนผู้จัดการทีมดู

หากนักเตะแสดงความสามารถและรักษาตำแหน่งของตนได้อย่างมั่นคงแล้ว การเล่นแบบนี้สนุกก็จะกลายเป็นอาวุธที่สะกดคนดูได้

สักวันหนึ่งเขาอยากจะทำสร้างความประหลาดใจให้คนจำนวนมาก

---

<sup>7</sup> Cruff Turn เป็นทำไม้ตายที่ตั้งชื่อของโยฮัน ครัฟฟ์ (Johan Cruff) อดีตนักเตะในตำนานของฮอลแลนด์ โยฮัน ครัฟฟ์จะแสร้งจ่ายบอลให้เพื่อนร่วมทีม แต่ทันใดนั้นเขาจะดึงบอลอ้อมหลังพร้อมกลับตัวโดยที่ผู้เล่นฝ่ายตรงข้ามไม่ทันตั้งตัว ก่อนจะพาบอลหนีไปอย่างรวดเร็ว

<sup>8</sup> Elastico เป็นทำไม้ตายของรอนัลดีนิโย (Ronaldinho) อดีตนักฟุตบอลทีมชาติบราซิล รอนัลดีนิโยจะใช้เท้าลากบอลไปด้านขวา แล้วดบบอลกลับมาด้านซ้ายอย่างรวดเร็ว

<sup>9</sup> Marseille Roulette เป็นทำไม้ตายของซีเนดีน ซีดาน (Zinedine Zidane) อดีตนักฟุตบอลอาชีพและผู้จัดการทีมชาวฝรั่งเศส ซีดานจะหมุนตัว 360 องศาเหมือนกับโต๊ะพนันรูเล็ตต์

ในการแข่งขันนัดใหญ่

มาซาโนริหลับตาจินตนาการแบบที่เรียกว่า อิมเมจ เทรนนิ่ง<sup>10</sup> เขาสวมยูนิฟอร์มทีมชาติญี่ปุ่นลงแข่งขันฟุตบอลโลกครั้งแรก คู่แข่งคือทีมชาติบราซิลอันแข็งแกร่ง การเล่นของรอนัลดีนิโอะและเนย์มาร์ทำให้กองเชียร์ทีมชาติถึงกับชมเปาะ และแล้ว---บอลเข้าประตู

เขาได้ยินเสียงเฮลั่นเสมอแม้อยู่ในจินตนาการ

“โอยามะ โอยามะ”

“มาซาโนริ มาซาโนริ”

ชื่อ ‘Masanori Oyama’ เลื่องลือไปทั่วโลกเพราะทำผลงานได้ในการแข่งขันนัดใหญ่ ทีมสโมสรชื่อดังในสี่ลีกใหญ่ของยุโรปถูกรุกกันยื่นข้อเสนอชีวิตดั่งซินเดอเรลลา

พอลกลับมาจากโลกจินตนาการ เขาเปิดเว็บไซต์ข่าวในสมาร์ตโฟน ดูหัวข้อกีฬาซึ่งลงข่าวด่วนของฟุตบอลยุโรปและข่าวการแข่งขัน

อ่านจนรู้ทิศทางการแข่งขันอื่นๆ แล้วย้อนกลับไปดูหัวข้อข่าวภายในประเทศ

‘ชีวิตจำกัดของกฎหมายเด็กและเยาวชนเริ่มปรากฏเด่นชัดเนื่องจาก ‘คดีฆาตกรรมมานามิจัง’

ข่าวนี้ดับความเร่าร้อนของกีฬาฟุตบอล แม่ชอบดูรายการทอล์กโชว์ เขาเลยได้เห็นข่าวนี้ไปด้วย พอคุยเรื่องนี้กับเพื่อนร่วมชั้นไปเรื่อยๆ ก็เริ่มสนใจไปโดยปริยาย

ใจหนึ่งไม่อยากจะอ่านเพราะกลัวไม่สบายใจ แต่ก็พ่ายแพ้ต่อความอยากรู้อยากเห็นเปิดข่าวอ่านจนได้

<sup>10</sup> Image Training การฝึกซ้อมโดยจินตนาการถึงความกดดัน ความตื่นเต้นเวลาเล่นกีฬาหรือทำการแสดงบนเวที

## 同姓同名

ข่าวเล่าความเป็นมาของมานามิจังอายุหกขวบโดนแทงไม่ยั้ง แล้ว  
พุดถึงประเด็นปัญหาเยาวชนก่อเหตุอาชญากรรม

เมื่อเยาวชนอายุตั้งแต่ 14 ปีขึ้นไปกระทำผิดและเป็นคดีที่กำหนด  
บทลงโทษไว้ว่าต้องรับโทษประหาร จำคุกหรือกักกัน ศาลครอบครัวจะ  
ส่งตัวผู้ต้องหาให้อัยการ ซึ่งเรียกว่าส่งตัวกลับ

เยาวชนที่กระทำผิดและถูกส่งตัวให้อัยการ ถ้าถูกฟ้องร้อง จะต้อง  
ขึ้นศาลอาญาเหมือนผู้ใหญ่ ไม่ใช่ศาลครอบครัว

เยาวชน A ซึ่งเป็นผู้ต้องสงสัย ‘คดีฆาตกรรมมานามิจัง’ อายุ 16  
ปี トラบโดที่ไม่ได้เป็นผู้ป่วยจิตเวช คงจะถูกส่งตัวกลับและขึ้นศาลในฐานะ  
ผู้ใหญ่ แต่จะไม่ได้รับการปฏิบัติแบบเดียวกับผู้ใหญ่ทุกอย่าง

กฎหมายเด็กและเยาวชน มาตรา 61 ที่ห้ามเผยแพร่ชื่อจริงของเด็ก  
และเยาวชน เป็นอุปสรรคขัดขวาง เด็กและเยาวชนจึงได้รับความคุ้มครอง  
ไม่ถูกเปิดเผยชื่อจริง กฎหมายเด็กและเยาวชนมีจุดมุ่งหมายเพื่อคุ้มครอง  
โอกาสกลับตัวของเด็กและเยาวชน แต่มีกรณีที่เด็กและเยาวชนก่อคดี  
ฆาตกรรมโหด เมื่อกลับสู่สังคม ไม่น่าฝึกผิดและไม่กลับตัว แล้วไปยุ่งเกี่ยวกับ  
เรื่องผิดกฎหมายอีก

เยาวชน A---

เยาวชน B---

เยาวชน C---

มันเป็นเพียงคำพุดเชิงสัญลักษณ์

เยาวชนลึกลับมอย เยาวชนกระทำอนาจาร เยาวชนก่อเหตุฆาตกรรม  
เวลารายงานข่าว สื่อจะเรียกว่า เยาวชน A เหมือนกันหมด ถ้าเป็นการร่วมมือ  
มือกระทำผิด ตัวอักษรภาษาอังกฤษจะเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เป็น B C D---

วินาทีที่รู้ว่าคนร้ายที่ถูกจับกุมเป็นเยาวชน ‘ไบหน้า’ ของคนร้ายจะ  
หายไปและถูกเปลี่ยนเป็นสัญลักษณ์ สิ่งที่เหลืออยู่ในความทรงจำของคน

ทั่วไปมีเพียงการกระทำผิดอันป่าเถื่อน และลึ้มเลือนคนร้ายไป---ไม่สิ ไม่  
ได้จำตั้งแต่แรกแล้ว เพราะไม่มีชื่อคนร้าย

กฎหมายที่ช่วยเหลือให้ความทรงจำเรื่องคดีเสื่อมไปตามกาลเวลา  
มีความหมายอะไร

ในขณะที่ญาติเหยื่อเข้าใจและอ่อนน้อมไม่ให้เปิดเผยชื่อจริงของผู้  
เคราะห์ร้ายและข้อมูลส่วนบุคคล แต่สื่อกลับเปิดเผยชื่อจริงโดยอ้างว่า ‘ถ้า  
ไม่รายงานชื่อจริง จะไม่อาจรรบองได้ว่าคดีนั้นเป็นข้อเท็จจริงหรือไม่ (เกิด  
ขึ้นจริงหรือไม่)’ และทำไปเพื่อ ‘สาธารณชนและประโยชน์ส่วนรวม’

ถ้าเป็นเช่นนั้น ก็ต้องเปิดเผยชื่อจริงของคนร้ายด้วยสิ

ชาวบ้านส่วนใหญ่เรียกร้องให้เปิดเผยชื่อจริง

อย่างเช่น เวล่านักเรียนมัธยมต้นหรือมัธยมปลายถ่ายคลิป ‘ล้อ  
เลียน’ ผู้อื่นในร้านสะดวกซื้อหรือร้านกาแฟ หรือใช้คำพูดเหยียดผู้อื่นใน  
โซเชียลมีเดีย เพราะหัวร้อน คำพูดในอดีตของแก็กเคาน์ต์ส่วนตัวจะถูก  
ขุดคุ้ย กรณีแบบนี้มีมากมายจนสาธยายไม่หมด เด็กเหล่านั้นจะโดนขุด  
คุ้ยตั้งแต่ชื่อจริง ชื่อโรงเรียน สถานที่ทำงานพิเศษ บางครั้งลามไปถึงที่พัก  
อาศัยด้วย

ข้อมูลส่วนบุคคลถูกเผยแพร่อย่างรวดเร็วจนน่ากลัว นี่เป็นเครื่อง  
พิสูจน์ว่าใครๆ ก็คิดว่าควรเปิดเผยชื่อจริง

ทุกวันนี้เด็กและเยาวชนกระทำโหดเหี้ยมอย่างต่อเนื่องจนต้องเป็น  
หน้าหนี กฎหมายเด็กและเยาวชน มาตรา 61 ซึ่งคุ้มครองผู้กระทำผิดจึง  
เรียกได้ว่าล้าสมัย จำเป็นต้องปรับปรุงกฎหมาย

กลุ่มชาวบ้านร่วมลงชื่อเรียกร้องให้เปิดเผยชื่อจริงของเยาวชนผู้  
กระทำผิด ขณะนี้มีผู้ลงชื่อไปแล้ว 12,000 คน

กฎหมายเด็กและเยาวชนต้องปรับปรุง

ความโกรธแค้นที่มอญในเนื้อข่าว



## 同姓同名

ความตื่นเต้นเรื่องฟุตบอลมลายไปแล้ว แต่ก็ได้ประเด็นใหม่เกี่ยวกับคดีที่จะไปคุยกับเพื่อนร่วมชั้น เขาชอบรับบทเป็นตัวเอกเช่นเดียวกับเวลาแข่งขันฟุตบอล

มาซาโนริปิดไฟในห้องแล้วมุดเข้าที่นอน

ช่วงพักกลางวัน มาซาโนริคุยอยู่กับกลุ่มเพื่อนๆ หกคน นั่งบนโต๊ะต่างเก้าอี้ คุยเรื่องฟุตบอลอย่างออกรส เป็นความทรงจำตอนที่ทำแฮตทริกได้ในการแข่งขันรอบคัดเลือกตัวแทนกรุงโตเกียว

“โอยามะคุงที่สุดๆ ไปเลย” เพื่อนสาวแต่งตัวสไตล์สาวหวานที่มาเชียร์ในต่อนั้นพูดอย่างตื่นเต้น “จนถึงกับน้ำตาไหล มีนักข่าวมาสัมภาษณ์หลังแข่งด้วย ยอดเลย”

“ก็เจอคู่แข่งอ่อนกว่า เรื่องแค่นั้นไม่ยากหรอก เป้าหมายของฉันคือเอาชนะคู่แข่งเก่งกว่านั้น”

“แต่ก็น่าประทับใจมากๆ คนรอบข้างทุกคนก็เรียกชื่อโอยามะคุงดังสนั่นเลย”

“ฉันประทับใจนัดที่สองซึ่งช่วยทีมให้พลิกกลับมาชนะมากกว่า ได้กลับเร็วในช่วงทดเวลา”

“นั่นสิเนอะ ฉันก็ประทับใจ”

มาซาโนริไม่คิดว่าหล่อนจะเข้าใจความลึกลับของการช่วยทำประตู แต่ได้รับคำชมก็รู้สึกดีแล้ว

พวกเขาคุยเรื่องฟุตบอลไปสักพัก

และแล้วเพื่อนคนหนึ่งพูดถึง ‘คดีฆาตกรรมมานามิจัง’ จึงเปลี่ยนมาคุยเรื่องนี้โดยอัตโนมัติ “ต้องประหารคนร้ายเพื่อเห็นแก่มานามิจัง”

เพื่อนชมรมเบสบอลพูดด้วยอารมณ์ขุ่นเคือง “แต่ว่า---” เพื่อนผมหักคกโต้แย้ง “อายุสิบหกไม่โดนประหารหรอก ช่าแค่คนเดียวเอง”

“เพราะกฎหมายอ่อนเกินไป คนร้ายถึงได้ฆ่าโหดแบบนั้น ติดคุก

ไม่นานก็ได้ออกมาแล้ว ให้อภัยไม่ได้หรอก มาซาโนริก็คิดแบบนั้นซะใหม่”

แม้จะไม่ใช้เรื่องของตัวเอง แต่ก็ป็นคดีที่ให้อภัยไม่ได้ คนร้ายใช้มีดกระหน่ำแทงเด็กหญิงผู้บริสุทธิ์ยี่สิบแปดแผล และทิ้งศพคอเกือบขาดไว้ในห้องน้ำสาธารณะ ใครๆ ก็คงรู้สึกโกรธคนร้าย เสียใจถูกพรากความฝัน ความหวัง และความสุขทั้งหมดในอนาคตไปอย่างไร้เหตุผล

“คิดสิ”

มาซาโนริเห็นด้วยทันที สมาชิกคนเก่งของชมรมฟุตบอลสวมเสื้อหมายเลข 10 สร้างภาพลักษณ์เป็นคนรักความยุติธรรม

“แต่ทำไมต้องพูดถึงเรื่องประหารหรือ ก๊อกับหน้ายังไม่เปิดเผยเลย ชาวบอว่า ‘เยาวชน A’ สังหารโหดเด็กหญิง ใช้สัญลักษณ์แบบนี้ มีแต่จะช่วยให้คนล้มคดีเท่านั้นแหละ”

เขาพูดตามข่าวเมื่อวานขึ้น แต่เพื่อนร่วมชั้นพยักหน้าอย่างทิ้ง

เพื่อนชมรมเบสบอลตะเบ็งเสียง

“เอาจริงๆ เปิดเผยชื่อไปเลยเหอะ”

“นั่นสิ” มาซาโนริพยักหน้า “เอาแต่เปิดเผยข้อมูลส่วนตัวของเหยื่ออย่างเดียว ไม่ยุติธรรมเลย”

“พาสุนัขที่เลี้ยงไปเดินเล่นกับพี่สาวอย่างสนิทสนมเลย เป็นนางแบบสมัครเล่นในนิตยสารสำหรับเด็กเลย ความใฝ่ฝันอยากเปิดร้านดอกไม้เลย แบบนี้มันดีแล้วรี”

ข้อมูลของเหยื่อถูกนำเสนอในข่าวซ้ำแล้วซ้ำเล่า แม้ก็ดูโทรทัศน์ไปพลางโกรธเคืองคนร้าย

เพื่อนร่วมชั้นถกเถียงกัน

“ทำแบบนั้นแล้วเหยื่อจะได้รับความเห็นใจก็จริง แต่ไม่เปิดเผยชื่อและหน้าของผู้กระทำผิดแบบนี้ ความเหลื่อมล้ำก็ยิ่งเด่นชัด”

“คนร้ายมันกระจอก ช่าคน แต่ก็เอาเรื่องอายุสิบหกมาเป็นเกราะกำบัง”

“---เขาว่าเจอการ์ตูนและสินค้าอนิเมะในห้องคนร้ายละ”

“ฉันโดนแม่ถามหน้าเครียดเลยว่า “แกปกติดีรีบล่า””

“สมัยนี้ใครๆ ก็อ่านการ์ตูน ดูอนิเมะทั้งนั้นแหละ”

“ฉันรู้ แต่คนรุ่นพ่อรุ่นแม่เมื่อคต ไม่รู้ว่าการ์ตูนและอนิเมะมีหลายแบบ พุดเหมารวมว่าเครื่องเล่นเกมเป็นแฟมิคอม<sup>11</sup> ไปหมด”

คดีสยดสยองเป็นประเด็นร้อนเสมอ

สุดท้ายแล้วเรื่องฟุตบอลถูกแทนที่ด้วยเรื่องคนร้าย ‘คดีฆาตกรรมมานามิจัง’

## 5

โอยามะ มาซาโนรินั่งประจันหน้ากับเพื่อนสาวที่ร้านกาแฟ หล่อนบ่นไม่หยุดเรื่องไม่สมเหตุผลผลในสังคม

มาซาโนริรับบทผู้ฟังอย่างเดียว มีพุดรับเป็นช่วงๆ และกล่าวปลอบใจหรือแสดงความเห็นใจบ้าง เพื่อเอาอกเอาใจหล่อน

แม้จะรู้ว่าตัวเองเป็นที่ระบายอารมณ์ แต่ก็ห้ามบ่น

หนึ่งชั่วโมงผ่านไป เพื่อนสาวอารมณ์ดีขึ้นแล้ว “ไปกันเถอะ” หล่อนสะพายกระเป๋า

มาซาโนริดูบิลที่วางอยู่บนโต๊ะ แล้วเดินไปที่เครื่องคิดเงินพร้อมกับหล่อน หยิบเงินค่าเครื่องดื่มของตัวเอง---จำนวนห้าร้อยเยนจากกระเป๋าสตางค์

หล่อนปรายตามองบิล ขมวดคิ้วน้อยๆ

---

<sup>11</sup> Famicom เครื่องเล่นวิดีโอเกม 8 บิต ผลิตโดยบริษัทนินเทนโด แฟมิคอมย่อมาจากคำว่า แฟมิลีคอมพิวเตอร์ (Family Computer) คนไทยมักเรียกเครื่องเล่นเกมชนิดนี้ว่า เครื่องแฟมิลี

“แพง...”

หล่อนถอนใจอย่างแข็งๆ ต่อน้ำพนักงานแล้วจ่ายธนบัตรสองพันเยนกับเศษเหรียญ

ทั้งสองออกจากร้าน ระหว่างทางเดินมุ่งหน้าไปสถานีรถไฟ หล่อนเปรยเหมือนนึกอะไรขึ้นได้

“จะว่าไป ฉันก็รับไม่ได้เหมือนกันนะที่ต้องเป็นคนจ่ายทุกที...”

คำพูดหล่อนดูเหมือนไม่พอใจ มาซาโนริจึงระแวงระวังควรจะหารเท่ากันนั้นหรือ แต่หล่อนสั่งแพนเค้ก พาร์เฟต์ชาเขียว และกาแฟ กินไปตั้งสองพันเยน ถ้าหารเท่ากัน มาซาโนริก็ไม่คุ้ม ทว่า---เหตุการณ์ไม่ได้เป็นเช่นนั้น

“เวลาไปกินข้าวกับผู้หญิง ผู้ชายควรจะเป็นคนเลี้ยงสิ คนที่เรื่องแค่นั้นก็ไม่รู้ก็ต้องซิงไปทั้งชาติ”

มาซาโนริได้ตอบคำพูดแสบสันของหล่อนทันที

“ไม่ดี มันต้องคนละครึ่ง”

“หา?” หล่อนนินวหน้า “ผู้หญิงต้องเสียเงินแต่งงานเอา แต่งตัวเอื่อยอดเงินลงทุนมันต่างกันนะ ผู้ชายสมควรจะเลี้ยงสิ”

นางเอกในการ์ตูนและอนิเมะไม่มีทางพูดเรื่องพรรคนั้นหรอก--- มาซาโนริคิด อยากรีบกลับบ้านไปมีความสุขในโลกของ ‘สาวน้อยของกิน’ ชะมัด

“ถูกต้อง” มาซาโนริเห็นพ้อง เพราะไม่อยากเป็นที่ระบายนามณ์เฮอะ หล่อนแค้นเสีย ถ้าหล่อนอารมณ์เสียไปแล้ว ก็ต้องทนฟังเสียงดัดพ้อต่อว่าไปอีกหลายสัปดาห์

มาซาโนริหาทางเปลี่ยนเรื่องคุย แล้วก็ निकออก

“ว่าแต่ ได้ห้องแล้วหรือยัง”

หล่อนกำลังหาห้องเช่าอยู่คนเดียว ตอนที่ไปบริษัทนายหน้าอสังหาริมทรัพย์ด้วยกันยังไม่ได้ข้อสรุป หลังจากนั้นไม่รู้ว่ามีความคืบหน้า

อย่างไรบ้าง

หล่อนตอบพลางทอดถอนใจ

“ยังไม่ได้เลย...แถมที่สุด”

“คราวก่อนเขาแนะนำห้องดีมากให้ไม่ใช่หรือ ที่นั่นเป็นยังไง”

“บริษัทนายหน้าอสังหาริมทรัพย์นั่นไม่ได้เรื่อง เกรดซี”

“จริงหรือ”

“...ก็เราตีหมาที่ออฟฟิศไป จำได้ไหม”

สิ่งแรกที่มาซาโนรินึกถึงคือสาวสวยหุ่นดีนั่งสูทกระโปรง

“อ้อ ซาของคนสวยอร่อยมากเลย...”

พอมาซาโนริพูดอย่างประทับใจ หล่อนทำหน้าบึ้ง เตาะถึ้น มาซาโนริ  
งกับท่าทีของหล่อน

“ฉันพูดอะไรผิดไปหรือ”

“...ผิดยุคสมัยไป เวลาขอน้ำชาแล้วผู้หญิงต้องลุกไปชงชา”

“ก็หล่อนเป็นพนักงานตำแหน่งต่ำสุด แถมยังอายุน้อยด้วย”

“พูดอะไรของเธอ ชายหนุ่มก็อยู่ด้วย ผู้ชายทุกคนนั่งกันหมด ไม่มี  
ที่ท่าจะลุกขึ้น อยู่ในยุคโซะวะรีไป บริษัทพรรคนี้ไม่ได้เรื่อง รับไม่ได้”

“จริงหรือ...พนักงานดูดีออก”

“แต่ตอนที่ให้ผู้หญิงชงชาถือว่าสอบตก”

มาซาโนริส่ายหน้าไม่เห็นด้วย

“อะไร”

เพื่อนสาวชักสีหน้าใส่

“...เปล่า ฉันหมายความว่าซาที่หญิงสาวน่ารักชง ย่อมดีกว่าซาที่  
ตาแก่ชงด้วยมือมันเยิ้มอยู่แล้ว”

“หา? ไม่ได้หรอก นั่นเป็นการเหยียด ตอนนี่ฉันขอพูดหน่อยเถอะ  
เธอชอบพูดคำว่า “นางในฝัน---” ใช้คำล้าสมัยอย่าง ‘นางในฝัน’ แบบ  
นี้ ฉันมองว่าสติปัญญาของเธอวิ่งไปอยู่ระดับต่ำสุดเลย”

หล่อนกราดเกรี้ยวทำหน้าที่เหมือนสุนัขบูลด็อกหงุดหงิด

---คำนั้นใครๆ เขาก็พูดกัน

มาซาโนริเถียงในใจ

แค่ใช้คำที่โหดกาๆ ใช้กันทั่วไป คนที่ดูถูกสติปัญญาของผู้อื่นเป็นเรื่องปกติต่างหากที่เหยียด มาซาโนริคิดแบบนั้น แต่ข่มใจไม่ตอบโต้

“ฉันจะไม่เจอเธออีก”

หล่อนประกาศตัดสัมพันธ์แล้วเดินจากไป

มาซาโนริอึ้งกับการระเบิดอารมณ์แบบไม่ทันตั้งตัว

มาซาโนริกลับถึงบ้านแล้วก็ยังคิดไม่ตกว่าจะทำอย่างไรกับหล่อน  
นั่งบนเตียงพลางเปิดทีวีเตอร์ ‘เรียอะกะ’---แอ็กเคานต์ติดต่อกับเพื่อนๆ  
ในโลกความจริง---ยอดติดตามและยอดผู้ติดตามเป็นตัวหลักเดียว  
มาซาโนริแค่ติดตามเพื่อนและดาราไม่กี่คน

เพื่อนสาวรีบทีวีต

‘ได้ยินคนพูดหมาๆ ว่า สาวสวยควรชงชามากกว่าผู้ชาย เลยกคิด  
จะเลิกคบจริงๆ เป็นอะไรของมันก็ไม่รู้’

มาซาโนริเริ่มหวั่นไหวและใจเต้นรัว

ทั้งสองติดตามกันและกัน และหล่อนรู้ว่าข้อความของตัวเองจะไป  
แสดงบนไทม์ไลน์ของตนด้วย แต่ก็ยังพิมพ์ด่าลับหลังด้วยเจตนาร้าย

แม้จะมิโห้สั๊กแค่ไหน ก็ไม่ควรทำ ไม่ว่าจะมองมุมไหนก็เป็นเพียง  
คำพูดเหน็บแนมให้ตนเห็นแล้วเจ็บช้ำน้ำใจ

มาซาโนริถอนใจ รู้ดีว่าถ้าตอบโต้ไปตรงๆ จะมีปากเสียงกัน แต่ถ้า  
เงียบอยู่ฝ่ายเดียวก็ยิ่งเครียด

ถ้าเช่นนั้น---

มาซาโนริสลับไป ‘แอ็กหลุ่ม’ ‘โทยะ’ ซึ่งตั้งชื่อตามตัวละครใน  
การ์ตูนเรื่องโปรด เนื่องจากเป็นชื่อที่ใช้ในโลกออนไลน์ จึงทวิตได้ตามใจ  
ชอบไม่ต้องเกรงใจใคร จะทวิตเผยแพร่นิสัยส่วนตัวอย่างไรก็ได้

## 同姓同名

‘ระหว่างชาติที่ตาแกแข่งกับชาติที่สาวสวยซง อย่างหลังย่อมนำยินดี และอวยกว่าอยู่แล้ว พอพูดแบบนี้กับเพื่อนสาว กลับโดนตั้งแง่เรื่อง มนุษยธรรม กล่าวหาว่าเหยียดและพิมพ์ด่าลับหลังในแอ็กเคานต์เรียอะกะ ซึ่งติดตามกันและกัน...ปากหวานกันเปรี้ยว ผู้หญิงน่ากลัว (เสียงสั้น)’

พอได้บ่นก็รู้สึกโล่งไปนิดหนึ่ง มาซาโนริปรับอารมณ์ไปเล่นเกม สมาร์ทโฟน

เติมเงินในเกมแล้วสุมเปิดการ์ดตัวละคร ไม่ได้การ์ดที่หมายตาและ เริ่มหงุดหงิด จู้ๆ สมาร์ทโฟนร้องเตือนไม่หยุดจนเล่นเกมไม่ได้

มาซาโนริตรวจดูพลังสงสัยว่าเกิดอะไรขึ้น ปรากฏว่ามีสัญญาณ แจ้งเตือนกว่า 400 ครั้ง จึงรีบเปิดทวิตเตอร์

ทวิตบ่นเมื่อกี้นี้ถูกรีทวิตตั้ง 380 ครั้ง มีคนตอบตั้ง 25 คน

มาซาโนริกวาดตาอ่านข้อความตอบอย่างกล้าๆ กลัวๆ

‘หิวโพรากเกินไป สมองยุคโซวะ’

‘ดูถูกผู้หญิง ผู้ชายห่วยแตกสุดๆ’

‘ถ้าชอบอนิเมะ ก็ไม่ควรเสนอนหน้า’

‘คนอย่างคุณทำให้ผู้หญิงไม่มีความสุข ชาตินี้อย่าไปข้องเกี่ยวกับ ผู้หญิงในโลกความจริงเลย’

‘ตัวเองพูดจาดูถูกผู้หญิงอย่างไรสามัญสำนึก แต่พอโดนวิจารณ์ กลับบอกว่าปากหวานกันเปรี้ยว ผู้หญิงน่ากลัว บ้ารีเปล่า ไปตายซะ’

การนิพนทนาว่าร้ายอย่างจู่โจมกลายเป็นมีดปักอก ภาพตรงหน้าแคบลงเพราะความหวนไหว ใจเต้นไม่เป็นสำ มีอก้าสมาร์ทโฟนแน่นลั่นระริก

ขณะไล่อ่านข้อความไปเรื่อยๆ รีทวิตและข้อความตอบกลับก็เพิ่มขึ้นไม่หยุด

ข้อความที่ตนทวิตไปเมื่อกี้นี้คงจะไปประจานใครบางคนที่ยังดังกว่า เลยเป็นที่สนอกสนใจ

แอ็กเคานต์ที่มีผู้ติดตามในโลกทวิตเตอร์สี่ห้าหลัก---หรือมากกว่า

นั่นจะเป็นที่จับตามอง หากโดนเขารื้อทวิตพร้อมกับพิมพ์ข้อความตัดสินว่า  
'มีคนไร้สามัญสำนึกแบบนี้อยู่บนโลกด้วย' ละก็ เหล่าผู้คนที่เห็นพ้องจะ  
รื้อทวิตต่อด้วยความโกรธ และเกิดเหตุการณ์ 'ทวิร์ลง'

เหมือนเป็นการส่งสัญญาณให้นินทาว่าร้ายผู้อื่นจริงๆ---  
และสิ่งนั้นกำลังเกิดขึ้นกับตนอยู่ตอนนี้

มาซาโนริตื่นตระหนก ความคิดเริ่มยุ่งเหยิง ตนรู้ว่าถ้าตอบได้คน  
ที่มาด่า ก็เหมือนราด 'น้ำมัน' ลงบนกองไฟ แม้จะพยายามบอกว่าเป็น  
บทสนทนาในตอนนั้นหรือเจตนาที่แท้จริง พวกที่กำลังอารมณ์ร้อนคงมอง  
ว่าเป็นเพียงข้ออ้างปกป้องตัวเอง

ควรจะขอโทษ หรือมองข้ามไปดี---

พวกที่ชอบพิมพ์กระหน่ำคำด่าทอเหมือนเป็นเรื่องบันเทิง พอมี  
ประเด็นดราม่าใหม่ ก็จะไปเฮลไปทีนั้น การอดทนนิ่งเฉยไว้คงจะเป็นวิธีที่ดี  
ที่สุด

มาซาโนริดับหน้าจอสมาร์ทโฟน สูดหายใจลึกๆ แล้วมองไปรอบ  
ห้องที่คุ้นเคย มีของสะสม อาทิ หนังสือการ์ตูน แผ่นดีวีดีอนิเมะ พรมผนัง  
รูปตัวละครสาวน้อยน่ารัก---อยู่เต็มไปหมด

นี่แหละโลกความจริง---

สถานที่ที่ไม่มีใครเข้ามาทำร้ายได้ ไม่ใช่พื้นที่ที่ถูกคนแปลกหน้า  
จำนวนมากนินทาว่าร้าย

ทว่าไม่มีปฏิสัมพันธ์กับใครเลย

แม้ว่าจะสงบใจได้บ้างแล้ว แต่สมาร์ทโฟนยังแจ้งเตือนไม่หยุด

มาซาโนริหยิบสมาร์ทโฟนขึ้นมา อดใจไม่ดูไม่ได้ สูดหายใจพลาง  
ควบคุมสติ แล้วปลดล็อกหน้าจอ

ในแอ็กเคานต์เรียอะกะก็มีการแจ้งเตือนหลายครั้ง

ทำไม

เหงื่อกาฬผุดพรายบนหน้าผาก



ทั้งที่เป็นแอ็กเคานต์เล็กๆ มีคนติดตามแค่ไม่กี่คน สองสามวันถึงจะมีคนตอบสักครั้ง แต่ทำไมล่ะ

เครื่องหมายคำถามวิงวนในหัว วิดกกังวลจนสมองแทบจะระเบิด นิ้วโป้งสั่นระริกตะแคงแฉ่งเตือน ‘แอ็กเคานต์จริงของโทยะคือแกใช้ใหม่’

ทำไมมีคนรู้แอ็กเคานต์เรียอะกะ แอ็กเคานต์โดเนอ์หรือเปล่า มาซาโนริกลัวตัวสั้นนังก

แต่แล้วเขารู้เหตุผลทันที ทวีตบ่นถูกรีทวีตจนไปเข้าตาเพื่อนสาว หัวใจ หล่นจึงตอบแอ็กหลุม ‘โทยะ’ ว่า ‘เธอคือมาซาโนริสินะ ใช้ชื่อปลอมต่ำฉั้นเธอ’ ใครบางคนเห็นข้อความนั้น จึงไปดูรายชื่อผู้ติดตามแอ็กเคานต์หล่น และเจอแอ็กเคานต์ ‘โอยามะ มาซาโนริ’ เลยเชื่อมโยง ‘โทยะ’ เข้ากับ ‘โอยามะ มาซาโนริ’---

ลองคิดๆ ดูแล้ว ถ้าเราวิตประสพการณ์ไม่เข้าท่าที่เจอในที่ทำงาน หรือชีวิตส่วนตัว แล้วถูกรีทวีตหลายพันหลายหมื่นครั้ง ก็มีโอกาที่จะไปเข้าตาคนรู้จัก และถูกจับได้ว่าเป็นใคร ตนไม่ได้เอะใจเรื่องธรรมชาติพรรค นั้นเลย มานึกเสียใจตอนนี้ก็สายไปแล้ว คนที่ใช้แอ็กหลุมทวีตประเด็นร้อน เพื่อให้คนรู้จักหรือเพื่อนร่วมงานเห็นแล้วพอจะเดาได้ว่าเป็นใคร จริงๆ แล้ว ‘กูเรื่อง’ ขึ้นมาทั้งหมด ไม่เช่นนั้นแล้ว เรื่องแอ็กเคานต์จะแดงทันที

มาซาโนริลบแอ็กเคานต์เรียอะกะชื่อ ‘โอยามะ มาซาโนริ’ โดยไม่ลังเล ตามด้วยกดแถบตั้งค่าแอ็กหลุมชื่อ ‘โทยะ’ แต่เมื่อเห็นคำถาม ‘คุณ จะลบแอ็กเคานต์หรือไม่’ ตนไม่กล้ากดคำว่า ‘ลบ’

แม้จะไม่ได้อาลัยอาวรณ์แอ็กเคานต์เรียอะกะ แต่แอ็กหลุมมันไม่เหมือนกัน

ในแอ็กหลุมปกปิดชื่อจริงเต็มไปด้วยความทรงจำสี่ปี ทั้งภาพวาดสาวน้อยน่ารักฝีมือของนักวาดชั้นเทพซึ่งกด ‘หัวใจ’ ให้หลายพันภาพ ทั้งบทสนทนากับเพื่อนๆ ที่มีรสนิยมเดียวกัน---

ระหว่างที่มาซาโนริลังเล ข้อความก่นด่าเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ 100 150

200---

‘ดูข้อความที่แกทวีต มีแต่ ‘เด็กหญิง’ เอย ‘โลลิต้า’ เอย คงจะก่อคดีในโลกความจริงด้วยแหงๆ’

‘อย่าเสนอหน้าออกมานอกบ้านนะ’

‘หมกตัวอยู่ในห้องไปซะ’

‘ไล่ดื้อมันไปจนกว่าจะลบแอ็กเคานต์’

‘แกเป็นพวกชอบเหยียด ตราบใดที่แกยังอยู่ พวกเราจะวิจารณ์แกต่อไปเรื่อยๆ เตรียมใจไว้ได้เลย’

‘อยากให้แกสงบปากสงบคำแล้วตายไปซะ’

นี่ตนทำเรื่องที่ต้องโดนด่าถึงขนาดนี้เลยหรือ

ความเกลียดชังของผู้คนช่างน่าหวาดกลัว และสร้างความเจ็บปวดราวกับโดนเข็มจำนวนนับไม่ถ้วนทิ่มแทงผนังกระเพาะอาหาร

นึกถึงข่าวที่ว่า ประเทศหนึ่งในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้บังคับใช้ ‘บทลงโทษปาหิน’ โดยจะปาหินใส่คนที่เป็นผู้หรือเป็นพวกรักร่วมเพศจนตาย

มาซาโนริยกมือทาบอก

ถ้าใจตนเป็นแก้ว ตอนนี่คงแตกเป็นเสี่ยงๆ เพราะโดนฝูงชนเอาก้อนหินปา

มาซาโนริกลั้นใจกดปุ่ม ‘ลบ’

แอ็กเคานต์ถูกลบในพริบตา ทวิตกว่า 30,000 ทวิต และบันทึก ‘รายการโปรด’ 4,500 รายการกลับคืนสู่ความว่างเปล่า

ความทรงจำทั้งหมดหายวับไป เป็นเสี้ยววินาทีที่ตัวเองถูกขับไล่จาก ‘สังคม’

เวลาที่มีข่าวคนฆ่าตัวตายเนื่องจากโดนทำร้ายจิตใจจากคำพูด ทั้งที่ทุกคนกราดกร๊ายว่า ‘คำพูดก็เป็นการใช้ความรุนแรง’ ‘แผลใจเนื่องจากถูกด่าไม่เหมือนแผลกาย รักษาไม่หาย’ แต่ทำไมกลับใช้ ‘ความรุนแรง’ ด้วย

## 同姓同名

### วิธีการเดียวกัน

บรรดาผู้กระทำผิดที่ชอบทำร้ายผู้อื่นด้วยคำพูดอ้างเหตุผลต่างๆ นานา เช่น มันผิดบ้างละ มันเป็นต้นเหตุบ้างละ---

ไม่ชอบชี้หน้า

พูดจาน่ารังเกียจ

ปฏิเสธคำชวน

ทำตัวสนิทกับหนุ่มเนื้อหอม

เป็นคนเก็บตัว

เป็นโอดากุ

พูดไม่เข้าหู

แม้จะเป็นเหตุผลไร้สาระในมุมมองของคนนอก แต่ผู้ที่ทำร้ายผู้อื่นด้วยคำพูดเชื่อว่า สิ่งเหล่านั้นเป็นเหตุผลชอบธรรมที่ใช้จุดใจและกำจัดอีกฝ่าย คำพูดและการกระทำบางอย่างหากใช้ในโลกความจริง จะถูกตัดสินว่าเป็นผู้กระทำผิด แต่ถ้าใช้ในโลกโซเชียลมีเดียกลับมองว่าไม่เป็นปัญหา

ภาพห้องที่ล้อมรอบไปด้วยของสะสมพลันซีดจาง

น้ำตาเริ่มหยดเหมะ

สายสัมพันธ์กับโลกภายนอกเพียงหนึ่งเดียวสูญหายไป

โลกออนไลน์คือทุกสิ่งทุกอย่าง และช่วยให้ตระหนักถึงสายสัมพันธ์กับผู้อื่น ตนสือสารกับผู้อื่นในโลกความจริงไม่เก่ง และทำตัวห่างเหินผู้อื่น อยู่เสมอ

จากนี้ไปจะอย่างไรดี

มาซาโนริออกไปข้างนอก

เดินเตร็ดเตร่ไปเรื่อย จนมาถึงสวนสาธารณะที่เคยมาคราวก่อน เด็กๆ ในสถานรับเลี้ยงเด็กกำลังวิ่งเล่นด้วยใบหน้าเปื้อนยิ้ม

มาซาโนริย่างเท้าเข้าไปในสวนสาธารณะราวกับโดนมนต์สะกด

## 6

“ยินดีต้อนรับครับ”

โอยามะ มาซาโนริกล่าวทุกครั้งทีประตู่อัตโนมัติเปิดออก ทว่าลูกค้าไม่แม้แต่จะผงกหัวให้ คนที่มาร้านสะดวกซื้อมีสีหน้าเรียบเฉยเหมือนกันหมด คงจะคิดว่าคำทักทายของพนักงานเหมือนกริ่งแจ้งเตือนตรงทางเข้า ออกว่ามีลูกค้าเข้าร้าน

เขารู้สึกว่าตัวเองเป็นหุ่นยนต์ไร้ความรู้สึก ถ้าไม่มีเพื่อนร่วมงาน เขาคงจะป่วยทางจิตไปแล้ว

เวลาไม่มีลูกค้า เพื่อนร่วมงานหญิงจะชวนคุย

“มาซาโนริคุง ได้ดูละครเมื่อวานไหม”

“ละครเรื่องอะไรครับ”

“‘รักฉันทิ’ ตอนสามทุ่ม”

ถ้าเขาดู ก็คงจะคุยกันรู้เรื่อง---

“อ่า...” มาซาโนริตอบพลางนึกเสียดาย “ตอนนั้นผมดูรายการวาไรตี้เบื้องหลังครับ เผอิญชอบดาราดลกที่มาเป็นแขกรับเชิญ”

“ชอบดูตลกหรือ”

“ดูบ่อยครับ ชีวิตเราก็ต้องการเสียงหัวเราะบ้าง”

มาซาโนริใช้ชีวิตในแต่ละวันอย่างไร้แก่นสาร ไม่มีงานอดิเรกที่จัดจ้านได้ ทำงานพาร์ทไทม์ไปวันๆ เพื่อหาเงินเรียนมัธยมปลายภาคค่ำและค่าเช่าอะพาร์ตเมนต์

มาซาโนริเปลี่ยนเรื่องคุย เพราะเริ่มรู้สึกหดหู่

“ชอบฟังเพลงไหมครับ”

“อืม...” หล่อ้นทำท่าคิด

## 同姓同名

“ไม่ค่อยฟังหรือครับ”

“...ถ้าเป็นเพลงคลาสสิก ก็ฟังบ่อยอยู่นะ”

“อย่างบีโรเฟนหรือครับ”

“...ก็ฟังทั่วๆ ไปนะ”

“ดูสูงส่งดีนะครับ”

“ไม่ถึงขนาดนั้นหรอก เพราะฉันเล่นเปียโนนะ”

“เปียโน เเท่าจเลย เล่นเก่งไหมครับ”

“ฉันเคยคว้าแชมป์ในการประกวดสมัยอยู่ม.ปลายละ”

“ยอดเลย น่าชื่นชมนะครับ เพราะผมไม่เคยประกวดอะไรกับเขา เคยหัดเล่นกีตาร์เหมือนกัน แม้คิดว่าจะเอาดีทางด้านนี้ แต่ฝีมือไม่ดี สุดท้ายก็ไม่ได้แข่งงานอดิเรก”

หล่อนยิ้มเหงาๆ

“...ฉันเองก็เหมือนกัน เพราะนักเปียโนเก่งๆ มีเยอะแยะ ก่อนหน้านี่มาซาโนริก็พูดไปแล้ว ฉันก็เป็นคนหนึ่งที่ไม่ได้เป็น ‘ใครสักคน’”

“แต่ว่าคุณเป็นแชมป์การประกวด น่าจะมีชื่ออยู่ในโลกออนไลน์ ถูกต้องไหมครับ”

“อ้อ ก็...มีนะ”

ที่หล่อนตอบได้ทันควัน คงเป็นเพราะเคยค้นหาชื่อตัวเองในอินเทอร์เน็ต

“ขอลองค้นหาได้ไหมครับ”

มาซาโนริหยิบสมาร์ตโฟนขึ้นมา หล่อนแค้นยิ้มพร้อมกับตอบว่า “ได้สิ”

เขาพิมพ์ชื่อหล่อนในช่องค้นหา ผลการค้นหาเรียงกันเป็นพืด ข้อมูลด้านบนสุดคือคอลัมน์ข่าว ‘ผู้เจ็ดจรัสในตอนนี้’ มีชื่อคอลัมน์กับชื่อเต็มของเธอ เขาลองกดเข้าไปดูเนื้อหา

‘สื่อบันเทิงแนะนำ ‘ผู้เจ็ดจรัสในตอนนี้’ เช่นเคย ในตอนที่ 28 นี้จะ

เสนอเรื่องราวของผู้หญิงที่ไปเรียนทำอาหารฝรั่งเศสจากต้นตำรับ และเปิดร้านอาหารอยู่ที่ย่านชินจูกุ

ชื่อของหล่อนได้รับการแนะนำในฐานะก๊าก แต่รูปถ่ายใบหน้าที่อยู่ข้างๆ กันไม่ใช่หล่อน

“คนนั้นเป็นก๊ากของร้านอาหารชื่อดัง”

หล่อนพูดแทรก

“หล่อนชื่อ-สกุลเดียวกับคุณหรือครับ”

“ใช่ รูปถ่ายใบหน้าที่มีเยอะที่สุด มีคนชื่อเดียวกันอยู่ร่วมโลก ก็รู้สึกแปลกๆ นะ ถ้าฉันทำอะไร อีกฝ่ายก็เหมือนตัวปลอม แต่ถ้าอีกฝ่ายทำอะไร ฉันก็รู้สึกเหมือนเป็นตัวปลอมเช่นกัน”

“เรื่องทำนองนั้นก็เหมือนกันนะครับ” เขาเห็นพ้อง ทั้งที่ยังไม่ค่อยเข้าใจ

ข่าวถัดไปและถัดไปก็เป็นเรื่องราวของ ‘หญิง’ ที่เป็นก๊ากอาหารฝรั่งเศส ข่าวลำดับที่สี่เป็นเรื่องราวของ ‘หญิง’ นักเรียนมัธยมปลายที่ลงแข่งขันยิมนาสติกในประเทศ

“นี่หรือครับ”

หล่อนส่ายหน้ายิ้มๆ

“ฉันอยู่ชมรมเครื่องเป่า”

มาซาโนริเพิ่มคำค้นหาลงไปข้างชื่อหล่อน พิมพ์คำว่า ‘เปียนโน’ แล้วก็เจอข่าวการประกวดเปียโนระดับมัธยมปลาย เป็นบทสัมภาษณ์โดยนักข่าวหนังสือพิมพ์

“นั่นแหละ”

เขาอ่านบทสัมภาษณ์ หล่อนเล่าถึงความมุ่งมั่นที่มีต่อดนตรีและให้สัมภาษณ์ปิดท้ายว่า ‘ขอแคะมีคนรู้ว่าฉันเป็นแชมป์การประกวดครั้งนี้ก็ดีใจแล้วค่ะ’

“ฉันคิดว่าพอคว่าแชมป์แล้ว เส้นทางความเป็นนักเปียโนคงจะเปิดกว้าง แต่พอประกวดไปเรื่อยๆ รอบตัวก็มีแต่คนเก่งๆ...สุดท้ายฉันล้มเลิก

ความฝันและเล่นเปียโนเป็นงานอดิเรกเท่านั้น”

มีนักข่าวมาสัมภาษณ์ ได้ลงข่าว และเป็นที่จับตามอง---สำหรับคนที่ไม่เคยได้พบพานความเจิดจรัสอย่างเขา อัจฉาหล่อนจริงๆ ที่ได้เป็น ‘ใครสักคน’ แม้จะเป็นช่วงเวลาสั้นๆ ในชีวิตก็ตาม

มาซาโนริพูดแบบนี้

“แต่ถ้ามีความฝันจริงๆ กลางๆ จะยึดติดและเป็นทุกข์ ชั้นก็ไม่เด็ดขาดพอดัวย”

“ถ้าคุณตั้งใจจริง ความฝันอาจจะกลายเป็นจริงก็ได้”

“...อ้อ นั่นสิเนอะ”

เขาตั้งใจที่การพูดคุยเรื่องส่วนตัวช่วยกระชับความสัมพันธ์กับหล่อน

“มาซาโนริคุณล่ะ”

“เอ๊ะ”

“มีคนชื่อเดียวกันไหม”

“อ้อ เรื่องนั้นหรือครับ ผมนึกว่าถามเรื่องมีชื่อตัวเองอยู่ในโลกออนไลน์หรือเปล่า ผม---” มาซาโนริเริ่มพิมพ์ชื่อเต็มตัวเองในช่องค้นหาของสมาร์ตโฟน “จะเป็นยังไงน้ำ...”

ผลการค้นหาด้านบนสุดปรากฏลิงก์เว็บไซต์ทันตแพทย์ อีกฝ่ายเป็นหมอฟันทำงานอยู่ที่ ‘คลินิกทันตกรรมเอนามิ’

ลำดับต่อไปเป็นข่าวประวัติผลงานชมรมกรีฑาของโรงเรียนมัธยมปลายแห่งหนึ่ง ในนั้นมีชื่อ ‘ไอยามะ มาซาโนริ’ เขาหลงแข่งวิ่งข้ามรั้ว 400 เมตร และได้ที่สามในระดับท้องถิ่น เป็นข่าวเมื่อแปดปีที่แล้ว ไม่รู้ว่าเป็นคนเดียวกับหมอฟันที่ ‘คลินิกทันตกรรมเอนามิ’ หรือเปล่า

พอเลื่อนหน้าจอไปเรื่อยๆ ก็เจอข่าวฟุตบอลมัธยมปลาย

‘ไอยามะ มาซาโนริ ทำแฮตทริก’

เมื่อได้ค้นหาชื่อตัวเองและรู้ว่ามีคนที่มีชื่อ-สกุลเดียวกันอยู่ เขาก็  
เข้าใจความรู้สึกของหล่อน

รู้สึกประหลาดใจจริงๆ รวากับมีตัวเองอีกคนอยู่ในโลกอื่น---

มาซาโนริลองเปิดดูข่าวของโอยามะ มาซาโนริซึ่งสร้างผลงานไว้ใน  
การแข่งขันฟุตบอลมัธยมปลายปีนี้ เขาทำแฮตทริก---ยิงสามประตู---ได้  
ในรอบคัดเลือกตัวแทนกรุงโตเกียว

พอเห็นตัวเองสร้างผลงานได้ ตัวเองที่ไม่ได้เป็นใครสักคนก็ยังรู้สึก  
สมเพชตัวเอง

ทั้งที่ชื่อเดียวกัน แต่ทำไมตัวเองเป็นแบบนี้

---ฝ่ายโน้นคือตัวจริง

ไม่รู้ทำไมเขาถึงคิดแบบนั้น ระหว่าง ‘โอยามะ มาซาโนริ’ ที่สร้างผล  
งานมีชื่อเสียงโด่งดัง กับ ‘โอยามะ มาซาโนริ’ ที่ไม่ได้เป็นใครสักคน คนที่  
สังคมต้องการ---คนซึ่งเป็นที่รักของผู้คนมากมายคงจะเป็น ‘โอยามะ  
มาซาโนริ’ ฝ่ายโน้น

---ไม่น่าค้นหาเลย

มาซาโนริกัดฟันกรอด

การค้นหาคนชื่อ-สกุลเดียวกันอาจเป็นการหาดีออฟเฟิลเก็งเงอร์<sup>12</sup>  
หรือร่างอวตารของตน ถ้าเจอกันแล้วจะถึงแก่ความตาย

หล่อนจ้องหน้าจอสมาร์ตโฟน พุดอย่างเป็นกลาง

“มีมาซาโนริคู่แข่งฟุตบอลด้วยนะ”

มาซาโนริพยายามสะกดกลิ่นความรู้สึกปั่นป่วนในใจ ตอบว่า “นั่น  
สิครับ”

“มีอีกไหม”

หล่อนยื่นนิ้วชี้มาเลื่อนผลการค้นหาบนหน้าจอสมาร์ตโฟน

<sup>12</sup> Doppelgänger เป็นภาษาเยอรมัน ใช้เรียกกรณีที่มีมนุษย์คนหนึ่งได้ปรากฏตัวเพิ่มขึ้นอีกคนหนึ่ง ซึ่งมีลักษณะภายนอกเหมือนกันทุกประการ โดยทั่วไปแล้วดีออฟเฟิลเก็งเงอร์ถือเป็นสัญญาณแห่งความโชคร้าย หากใครพบเห็นดีออฟเฟิลเก็งเงอร์ของตน จะนำมาซึ่งความตาย



## 同名同姓

ยังมี ‘ไอยามะ มาซาโนริ’ คนอื่นอีก อีกคนหนึ่งเป็นนักวิจัยทางการแพทย์ เขาไม่ค่อยรู้เรื่องเฉพาะทาง แต่ถ้าวันข้างหน้าอีกฝ่ายได้รับรางวัลโนเบล ‘ไอยามะ มาซาโนริ’ ทุกคนในโลกนี้คงจะวิ่งไปเป็นตัวประกอบ ผลการค้นหาลำดับถัดไป---

‘รวบรวมประถม (23) ทำอนาจารย์นักเรียนหญิง’

เอ๊ะ สายตาพลันสะดุด

---รวบรวม?

ข้อความส่วนหนึ่งที่ปรากฏอยู่ใต้ลิงก์มีคำว่า ‘ผู้ต้องสงสัยไอยามะ มาซาโนริ’

“อู๊ย แบบนี้ไม่ดีเลยนะอะ”

หล่อนพูดตามหลังมา

“จริงด้วยครับ ดันไปซื้อ-สกุลเดียวกับอาชญากร...”

มาซาโนริตอบแบบนั้น แต่ในใจรู้สึกที่ตัวเองชนะไอยามะ มาซาโนริ คนนี้---รู้สึกเหนือกว่าแบบที่ตัวเองก็ยังไม่เข้าใจนัก

“...เลิกดีกว่าครับ”

มาซาโนริดับหน้าจอสมาร์ทโฟน

หลังจากแอบส่องชีวิตคนชื่อ-สกุลเดียวกัน เส้นแบ่งระหว่างตัวเองกับคนอื่นเริ่มไม่ชัดเจน วิตกกังวลจนพูดไม่ออก คล้ายวิญญาณหลอมรวม---หรือแยกจากกัน

พอดตกบ่าย พนักงานพาร์ทไทม์วัยกลางคนมาทำงาน นับตั้งแต่โดนจิกกัดไม่ทันตั้งตัว เขาพยายามเลี่ยงการเข้ากะเดียวกัน แต่ก็ทำไม่ได้ เพราะอีกฝ่ายเข้ากะเป็นส่วนใหญ่

ทว่าอีกฝ่ายไม่ได้ชวนคุย ไม่แม้แต่ทักทาย เข้าไปยืนอยู่หน้าเครื่องคิดเงินฝั่งตรงข้าม

มาซาโนริคุยเล่นกับหล่อนอีกสักพัก บรรยากาศพลันเปลี่ยนไป เพราะจู่ๆ หล่อนพูดเข้าเรื่องนี่

“ฉันมีเรื่องอยากจะขอความร่วมมือจากมาซาโนริคุง...”

ทั้งที่พูดด้วยน้ำเสียงสบายๆ เหมือนเวลาชวนไปทำเรื่องสนุกๆ แต่สายตาหล่อนจริงจัง คงจะมีเรื่องก่ดักลุ่มบางอย่าง

“อะไรหรือครับ”

“คุยเรื่องชื่อเมื่อกี้นี้แล้วนึกขึ้นมาได้...ฉันอยากจะขอชื่อหน่อยนะ”

ขอชื่อ---

ฟังดูเหมือนจะไปทำเรื่องผิดกฎหมาย แต่หล่อนไม่ได้มีท่าทางรู้สึกผิด คงจะไม่ได้เอาไปทำเรื่องเสียงคุก

“ยังไงหรือครับ---

“คนร้าย ‘คดีฆาตกรรมมานามิจัง’ ถูกจับแล้วจริงไหม”

หลังเยาวชนอายุสิบหกปีถูกจับ โทรทัตศน์รายงานเป็นข่าวเด่นทุกวัน เขาดูข่าวนี้เหมือนคนทั่วไป แต่ไม่ได้ติดตามข่าวสืบหน้าอย่างสนใจ

“จริงครับ ไม่นึกเลยว่าคนร้ายจะอายุสิบหก”

“ใช่ ฉันให้อภัยเรื่องนั้นไม่ได้”

“เรื่องนั้น?”

“อายุสิบหก”

“เรื่องอายุมันห้ามกันไม่ได้นี่ครับ---

“ไม่ใช่อย่างนั้น ฉันยอมไม่ได้ที่เขาจะใช้อายุเป็นเกราะกำบังความผิด เขาสังหารโหดเด็กหญิงหกขวบนะ”

แวตตาลหล่อนเต็มไปด้วยความขุ่นเคือง น้ำเสียงโมโหระคนเกลียดชังคนร้าย

“ฉันโกรธความไม่สมเหตุสมผลเหมือนคนทั่วไป คนร้ายก่อคดีโหดเหี้ยมปานนั้น แต่กลับได้รับความคุ้มครองจากกฎหมายเด็กและเยาวชน...แค่นี้ก็ถึงความเจ็บแค้นของพ่อแม่ที่สูญเสียลูกไป ใจก็แทบจะระเบิด”

## 同姓同名

“มันเป็นคดีที่ชวนให้รู้สึกแย่ไปแล้วนะครับ”

“อย่าพูดคำว่าเป็นไปแล้ว เพราะมันเป็นคดีที่ยังมีความคืบหน้าอยู่ตอนนี้”

“ขอโทษครับ ผมไม่ได้เจตนา...”

“ตอนนี้มีคนหลายกลุ่มลงชื่อเรียกร้อง กลุ่มหนึ่งเป็นญาติเหยื่อเรียกร้องให้ประหาร ส่วนอีกกลุ่มหนึ่งเป็นชาวบ้าน ลงชื่อเรียกร้องให้เปิดเผยชื่อจริงของคนร้าย”

“ลงชื่อ...หรือครับ”

“คนที่ลงชื่อเดี๋ยวนั้นไม่ได้ก็ไม่เป็นไร แค่อาวนโหลดใบลงชื่อ เช่นชื่อแล้วส่งไปรษณีย์”

เรื่องราวชักจะยุ่งยากแล้ว ใจหนึ่งอยากจะตอบรับคำขอร้องขอของหล่อนด้วยความยินดี แต่อีกใจก็คัดค้านการขอชื่อ

กรณีชื่อผู้ให้เสียงสนับสนุนถูกเผยแพร่ในโลกออนไลน์ และสิ่งที่เรียกร้องไม่ได้รับการตอบสนอง แต่ถ้าคนกลุ่มนั้นยังยืนกรานอย่างแข็งขันล่ะ---? ในเมื่อชื่อถูกเผยแพร่ไปแล้ว คนอื่นก็จะมองว่าตนสนับสนุนการยืนกรานอย่างแข็งขันนั้นด้วย การลงชื่ออาจจะส่งผลกระทบต่อการทำงานทำในวันข้างหน้าก็ได้

บอกตามตรงว่าเขาไม่อยากจะยุ่งด้วย

หล่อนพูดย้ำ คงเห็นว่าเขาลังเล

“ไม่มีอะไรแอบแฝงหรอก อย่าคิดให้ยุ่งยากไปเลย มาซาโนริคุงก็คิดว่าให้อภัยไม่ได้ใช่ไหมล่ะ มาซาโนริคุงก็โมโหเนอะ”

“เอ่อ เรื่องนั้น...”

เมื่อวันก่อนเขาเห็นด้วยกับหล่อนที่โกรธคนร้าย และแสดงท่าทีขุ่นเคืองคดีไร้มนุษยธรรม แค่วางมาดนิดหน่อย ดันกลายเป็นเรื่องยุ่งยากไปเสียแล้ว

“ถ้าคิดว่าจะไม่ให้อภัยคนร้าย ก็ต้องแสดงความคิดออกมา ไม่งั้นตุลาการก็ไม่ทำอะไรหรอก แต่คนรอบตัวฉันกลับคิดว่าลงชื่อไปก็ไม่

ความหมายบ้างละ เหมือนพวกมือถือสาปากถือศีลบ้างละ มีแค่ ‘พวก  
ยืมเหยียด’ แบบจะไม่มีใครเห็นด้วยเลย แต่ว่ามาซาโนริคุงเห็นด้วยกับฉัน  
ใช่ไหม”

เขาจับความรู้สึกได้ หล่อนต้องการจะบอกว่าการลงชื่อเป็นเรื่องถูกต้อง  
ต้องแน่นอน ถ้าไม่ลงชื่อ ก็เท่ากับเป็นคนไร้ศีลธรรมเหมือนฝ่ายนั้น

บอกตามตรง เขาไม่ได้มีความรู้สึกร่วมกับเรื่องของคนอื่นมากนัก  
สงสารและโมโหเหมือนคนทั่วไปก็เท่านั้นเอง แต่พอโดนมองว่าเป็นคนหนึ่ง  
ดูตาย ความรู้สึกดีๆ ที่มีต่อหล่อนก็ลดลง

“เห็นด้วยจริงๆ ครับ คนร้ายที่ไร้ชื่อ ไม่นานคนก็ลืม ผมคิดว่าควร  
เปิดเผยชื่อจริงของคนร้ายคดีโหด”

“ใช่” หล่อนเสียงสูง “ในเมื่อกลับตัวไม่ได้ ออกมาจากคุกก็สร้าง  
ปัญหาอยู่ดี”

หล่อนเล่นเปียโนเก่ง สงบเสงี่ยมและมีน้ำใจ แต่พอพูดจากรุนแรง  
แบบนี้ มาซาโนริก็หัวน้ไขว

ทว่าเมื่อพิจารณาความโหดเหี้ยมของคดีก็สมควรโกรธ เขาเปลี่ยน  
ความคิดใหม่และพูดเข้าข้างหล่อนไปว่า “ผมเข้าใจครับ”

ทันใดนั้นได้ยินเสียงเดาะลั่นดังมาจากเครื่องคิดเงินฝั่งตรงข้าม พอ  
ปรายตามอง ก็เห็นพนักงานพาร์ตไทม์วัยกลางคนจ้องมองมา เขาเกือบจะ  
หลุดปากถามว่า “มีอะไรครับ” แต่กัดปากเอาไว้ ทำเป็นไม่สนใจแล้วหัน  
กลับไปหาหล่อน

จังหวะที่เริ่มคุยกับหล่อน ได้ยินเสียงถอนใจเอือกใหญ่ดังมาจาก  
ด้านหลัง “เฮ้อ” หมอนั่นจงใจส่งเสียงดัง คิดจะทำกิริยาแบบนี้ไปเรื่อยๆ  
จนกว่าเขาจะมีท่าที่ตอบโต้ ยอมปล่อยผ่านไม่ได้แล้ว

“มีอะไรครับ” มาซาโนริหันกลับไปถามอย่างเอือมๆ

หมอนั่นพ่นลมหายใจเชิงดูถูก

“ก็เห็นว่าคุยกันเรื่องละเมิดสิทธิมนุษยชนอย่างสนุกปากอีกแล้ว

เลยมองผ่านไม่ได้ล่ะ”

หล่อนกัดฟันกรอด

“กัดไม่ปล่อยเลย พวกเราทำเรื่องถูกต้องอยู่นะคะ”

เล็กคิ้วสูง หางตาชี้ แยกเขี้ยวด้วยความโกรธจัด มาซาโนริถึงกับผงะเมื่อเห็นหล่อนเปลี่ยนสีหน้ากะทันหัน

เขาเห็นภาพหล่อนซ้อนทับกับเด็กสาววัยมัธยมปลายตะโกนอยู่หน้าสถานีรถไฟชิบะยะเมื่อปลายสัปดาห์ที่แล้ว

“หนูไม่ให้ภัยเด็ดขาด”

“ต้องเปิดเผยข้อเท็จจริงของคนร้าย”

“ประหารคนร้ายไปซะ”

“ขอความร่วมมือเพื่อให้เด็ก ๆ อย่างพวกหนูอยู่บนโลกนี้ได้อย่างสบายใจ”

เด็กสาวแจกโบปลิวพลางตีหน้ายักษ์เหมือนหล่อนเมื่อคืนนี้ เขาเดินหลบเลี่ยงไปอย่างกลัว ๆ

เขาเห็นเด็กสาวเกรี้ยวกราดเหลือเกิน เลยคิดว่าหล่อนน่าจะรู้จักกับเหยื่อ แต่พอได้เห็นชวเนตพูดถึงเรื่องนี้ จึงรู้ว่าเป็นนักกรณรงค์ชื่อดังในละแวกนั้น

พนักงานพาร์ตไทม์วัยกลางคนส่ายหน้าประหนึ่งหัวเราะเยาะ

“รู้จักหลักการสันนิษฐานว่าจำเลยเป็นผู้บริสุทธิ์ใหม่ ในขั้นตอนการจับกุม จำเลยยังเป็นผู้บริสุทธิ์ แต่สื่อกลับตัดสินว่าจับกุมเท่ากับเป็นคนร้าย ชาวบ้านก็ปักใจเชื่อและด่าสาดเสียเทเสีย หากเป็นการกล่าวหาผู้บริสุทธิ์ จะแก้ไขอะไรไม่ได้ แม้จะพิสูจน์แล้วว่าเป็นการกล่าวโทษโดยไม่มีมูล——” หมอนั่นยกนิ้วโป้งกับนิ้วชี้ห่างกันเล็กน้อย

“สื่อก็แค่ลงแก้ข่าวและขอโทษพื้นที่เล็กแค่นี้”

“การกล่าวหาผู้บริสุทธิ์แทบจะไม่เกิดขึ้นเลยล่ะ”

“เพราะจำเลยส่วนใหญ่หลักฐานไม่เพียงพอ อัยการเลยยกฟ้องล่ะ”

“คนร้ายแค่เจ้าเล่ห์ แทบจะไม่ทิ้งหลักฐานเอาไว้ ฉันคิดว่านั่นไม่ใช่การกล่าวโทษโดยไม่มีมูลค่ะ”

“ก็นั่นแหละ” หมอนั่นชี้นิ้วชี้มึนแป้น “คนนอกมือสมัครเล่นด่วนตัดสินใจว่าจำเลยเป็นคนร้าย ในเมื่อยังแสดงหลักฐานการกระทำผิดไม่ได้ ก็ควรถือว่าเป็นการกล่าวโทษโดยไม่มีมูล ทั้งที่เป็นคดีที่คู่กรณีสู้กันเท่านั้น แต่พวกสมมงที่บักยังทำเป็นรู้ดี หากมีเจตนาร้ายตั้งแต่แรก ก็เชื่อไปหมด ทั้งพยานหลักฐานแวดล้อมกรณีเอ่ย ทั้งคำให้การจากความรู้สึกส่วนตัวเอ่ย และตัดสินใจว่าคนอื่นเป็นคนร้าย จากนั้นรุมประณาม แม้จะมารู้ทีหลังว่าเป็นการกล่าวหาผู้บริสุทธิ์ แต่คนที่ดำเนินคดีโดยปกปิดชื่อจริงก็ไม่ขอโทษ และหาแพะรับบาปรายต่อไปมาโจมตี เธอเคยเห็นคนที่ดำเนินคดีด้วยความเข้าใจผิดออกมาขอโทษไหมล่ะ อย่างมากก็แค่โดนเจ้าตัวที่เป็นผู้บริสุทธิ์ตอบโต้โดยตรง ทำให้สถานการณ์เลวร้ายลง เพราะการโจมตี ‘คนเลว’ มันสะใจดี สมมงหลังฮอริโมนเอนโดรฟิน ปักใจเชื่อว่าตัวเองเป็นผู้ชอบธรรมและบริสุทธิ์ ไม่มีใครรู้ตัวเลยว่า จริงๆ แล้วกำลังเปิดเผยความต่ำช้าในใจ”

ก็พอกันนั่นแหละ---เขาเกือบจะหลุดปากตอบโต้ แต่ยังปากไว้ทันพอกันหรือ

ทั้งที่ใจอยากจะทำเข้าข้างหล่อนในทุกๆ ด้าน แต่ตอนนี้เขารู้สึกสับสนว่าจะเข้าข้างใครดี เรื่องที่หมอนั่นพูดเป็นสิ่งที่ถูกต้อง แต่ทำไมเขาหงุดหงิดขนาดนี้ ใจหนึ่งกลัว แต่อีกใจหนึ่งก็ไม่ปล່อยวาง

“ยังไงก็ตาม การเปิดเผยชื่อจริงในชั้นตอนผู้ต้องสงสัยส่งผลร้าย” พนักงานพาร์ตไทม์วัยกลางคนพูดเสียงก้อ่ว หล่อนได้กลับ

“สื่อต้องเปิดเผยชื่อจริงเพื่อรับประกันผลประโยชน์ส่วนรวมและข้อเท็จจริง ถ้าปกปิดชื่อจริง จะรับประกันไม่ได้ว่าคดีนั้นๆ เป็นเรื่องจริงหรือไม่”

“เธอพูดตามสื่อละสิ มันเป็นเรื่องอ้างของสื่อมาแต่โบราณแล้ว แม้ว่าญาติเหยื่อจะก้มหัวขออภัยว่าอยากให้งดเปิดเผยชื่อจริง แต่สื่อก็ยังเปิดเผย

ชื่อจริงของเหยื่ออย่างไม่ปราณี”

“...ที่ฉันพูดหมายถึงผู้กระทำผิด---หรือคนร้าย ไม่ใช่เหยื่อค่ะ”

“ถ้าหมายถึงการเปิดเผยชื่อจริงเพื่อรับประกันความจริง มันก็เหมือนกันแหละ”

“ไม่เหมือนกันเลยค่ะ”

“เลิกใช้อารมณ์เสียทีเถอะ”

“ฉันใช้อารมณ์ตรงไหน ถ้าไม่เปิดเผยชื่อจริง ก็ไม่รู้ว่าเกิดคดีจริงๆ หรือเปล่า ความน่าเชื่อถือของคดีจะถูกทำลายค่ะ”

“เอ๋? ถ้าเป็นการลวงละเมิดทางเพศ ลีก็รายงานข่าวว่า ‘ครูชายอายุห้าสิบล่วงละเมิดทางเพศนักเรียนหญิง’ แล้วเป็นเรื่องที่แต่งขึ้นมารีเปล่า กรณีนี้ต้องเปิดเผยชื่อจริงของทั้งผู้กระทำผิดและเหยื่อสิ”

“เรื่องนั้น---”

“ถ้าจะเห็นแก่สิทธิมนุษยชน ก็ควรปฏิบัติตามปณิญาสาทว่าด้วยสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติอย่างเคร่งครัด และสันนิษฐานว่าจำเลยเป็นผู้บริสุทธิ์จนกว่าจะพิสูจน์ได้ว่ามีความผิด นักรณรงค์สิทธิมนุษยชนก็เป็นพวกสิ้นสองแฉก เมื่อตำรวจจับกุมใครได้ก็ตรานหน้าว่าเป็นคนร้ายและดำเนินคดียื่น ชาวสวิสและชาวสวีเดนซึ่งมีสำนึกด้านมนุษยธรรมสูงแบบที่คนอย่างเธอชื่นชอบ จะไม่เปิดเผยชื่อจริงและลงรูปถ่ายใบหน้าในขั้นตอนผู้ต้องสงสัย คงไม่รู้ละสิ”

หล่อนขบริมฝีปากล่าง จ้องหน้าหมอนั่น แต่ไม่ได้ตอบโต้

พอเลิกงานปั๊บ มาซาโนริกลับบ้านอย่างเซ็งๆ

โดนขอให้ลงชื่อเรียกร้องในคดีฆาตกรรมที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับตน และเพื่อนร่วมงานสองคนทะเลาะกันเรื่องเปิดเผยชื่อจริงคนร้ายเป็นสิ่งที่ถูกต้องหรือไม่---

ยุ่งยากกันไปหมด

เป็นเพราะโลกออนไลน์

ใครๆ ต่างก็หัวเสียกับคดีความ คำพูดหรือเรื่องวุ่นวายของคนอื่น แสดงความเห็นส่วนตัว ชัดแย้งกับคนที่เห็นต่าง ทะเลาะเบาะแว้งและทำร้ายกัน การใช้อารมณ์ในโลกออนไลน์ลุกลามมาถึงโลกความจริง และปั่นป่วนจิตใจของผู้คน

ทว่าทวิตเตอร์ก็ยังมีข้อดี---ตรงที่ปิดกั้นการมองเห็นคนน่ารำคาญ ได้ด้วยการบล็อก เมื่อบล็อกไปเรื่อยๆ แอ็กเคานต์ ของเราจะเป็นพื้นที่สบายใจ ไม่เหลือพวกที่ชอบโจมตีคนอื่น

มาซาโนริเปิดทวิตเตอร์เพื่อปรับเปลี่ยนอารมณ์ว่าจะค้นหาข้อมูล และคลิป์สนุกๆ ผ่อนคลายความเครียด สายตาไปสะดุดกับเทรนด์ทวิตเตอร์---10 อันดับคำที่มีคนพูดถึงมากที่สุด---

มาซาโนริเบิกตาโพลง ใจเต้นระรัวแทบหยุดหายใจ

คำที่ติดอันดับ 1 คือ---

‘โอยามะ มาซาโนริ’

ชื่อเขาเอง

## 7

โอยามะ มาซาโนริตื่นเพราะเสียงนาฬิกาปลุก หยิบสมาร์ตโฟนข้างหัวนอนขึ้นมาดูเทรนด์ทวิตเตอร์แบบผ่านๆ

ประเด็นร้อนจะกลายเป็นอดีตในช่วงข้ามคืน จึงต้องหาข้อมูลในวันนั้นๆ ใส่ตัวไว้เสมอ





คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้



@booktime

ใครคือ ‘ตัวจริง’

นี่คือเรื่องราวของกลุ่มคนไม่มีชื่อเสียง และเคยค้นหาชื่อตัวเองชื่อตัวเองในอินเทอร์เน็ต โออยามะ มาซาโนริ นักเรียนมัธยมปลาย ใฝ่ฝันที่จะเป็นนักตะอาซึฟ เขามุ่งมั่นกับการฝึกซ้อม เพื่อที่ว่าสักวันหนึ่งจะได้ยินเสียงประกาศชื่อตัวเองในสนามกีฬา ช่วงนั้นเกิดคดีฆาตกรรมสังหารโหดเด็กหญิง ปลูกกระแสโกรธแค้นและสลดหดหู่ไปทั่วประเทศญี่ปุ่น และคนร้ายถูกจับกุม มีตยสารข่าวรายสัปดาห์เปิดเผยว่าคนร้ายชื่อ ‘โออยามะ มาซาโนริ’ หลังจากข่าวเผยแพร่ออกไป โออยามะ มาซาโนริ นักเรียนมัธยมปลายถูกถอดจากโควตานิก็ฟุตบอลลีก คดีนี้ส่งผลกระทบต่อชีวิตของเหล่าโออยามะ มาซาโนริ ‘ไม่มีชื่อเสียง’ คนอื่นๆ เพราะโชคร้าย มีชื่อ-สกุลเดียวกันฆาตกร เจ็ดปีต่อมา โออยามะ มาซาโนริฟื้นโทษ และกลับสู่สังคม โชเซย์ลช วิจารณ์ยับคนร้าย เรียกร้องความเป็นธรรมและรุมประณามเหล่าโออยามะ มาซาโนริโดนคนร้ายพรากชื่อไป ทำให้ชีวิตมีมลทิน จึงรวมกลุ่มกันเป็น ‘ชมรมเหยื่อชื่อ-สกุลเดียวกัน ‘โออยามะ มาซาโนริ’ และออกตามหาคนร้าย ทว่า โออยามะ มาซาโนริแต่ละคนก็มีความลับ

นิยายสืบสวน คางะ เคียวอิจิโร่ คดีที่ 8

ISBN 978-616-14-0362-1



www.booktime.co.th

299.-



@DaifukuPUB



กดสองอ่าน